உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவநாம வணக்கம்.
சிவதயை வணக்கம்.

இவை
ஸ்ரீ வன்றொண்டரவர்கள் மாணக்கர்,
காரைக்குடி, ராம. சோ.
சொக்கலிங்கச்செட்டியாரவர்களால்
செய்யப்பெற்று.

திருவிடைமருதூர்த் தேவாரபாடசாலைத்தீபகரும்
சித்தாந்தச் செல்வருமாகிய,
நாட்டரசன் கோட்டை
கண. க. லெ.
இலக்குமணச்செட்டியாரவர்களால்

சிதம்பரம்
"புண்டரீகவல்லித்தாயார் அச்சுயந்திரசாலையில்"
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

முகவுரை.

"சிவனொனுநாமந் தனக்கேயுரிய" அநாதிமலமுத்த பரமபதியாகிய சிவனொருவனே, அரிபிரமாதி தேவர்முதலிய சீவர்யாவரையும் தன்னடிமைகளாகவைத்து ஆளுகின்ற முழுமுதல்வனென்பது, "ஈசானஸ்ஸர்வவித்யாநாம்ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம், சிவஏகோத்யேய:சிவங்கர:என்பனவாதியாக வேதவேதாந்தங்கள் விதந்தெடுத்தோதுவனவும், எந்தவாதிகளாலும்மறுக்கப்படாதனவுமாகிய உண்மைப்பிரமாண மந்திரவாக்கியங்கள் பலவற்ருலும் சர்வசம்மதமாக நிச்சயிக்கப் பெற்ற உண்மையேயாம். இப்பரமபதியாகிய சிவபெருமான் சர்வான்மாக்களும் மேற்கொண்டுய்யும்படி வெளியிட்டருளிய வேதசிவாகமங்களால் விளக்கப்பெற்ற வைதிகசைவ வழிநின்றொழுகும் மாண்புடையார் யாவர்க்கும் இன்றியமையாச்சிவசாதனங்களெவற்றுள்ளும் முதன்மையாகச் சிறந்தது சிவநாமமேயாம். இதனைவிதிப்படி கணித்து நின்றுய்தலைச்செய்தருளும்படி வேண்டிக்கொள்ளப்படுவது திருவருளாகிய சிவதயையேயாம். அவ்வாறுய்தலை விரும்பும்நம்மவர்கள் இச்சிவநாமசிவதயைகளைவணங்கி வேண்டிக் கொள்ளுதல் முக்கியகடமையேயாம். இவ்வுண்மை நோக்கியேபோலும் பெரியாரொருவர், சிவநாமவணக்கமாக ஆக்யாசஷ்டியென்றும் சிவதயைவணக்கமாகத்தயாசதகமென்றும் இருநூல்கள் வடமொழியிற்செய்துவைத்தனர். இவர் திருவியலூரில் அய்யாவர்களென்ற பெயரளவிலேயே பிரசித்தராய் விளங்கிய பிராமணோத்தமரே.

இவர், தமதுமரபினர்களாகிய சுமார்த்தப்பிராமணரிற் பெரும்பாலார், விஷ்ணு சூரியர்களுடன் சிவபிரானையும் ஒக்கவேவைத்து ஒத்ததலைவாகக்கொண்டு வழிபடுதல்கண்டும் இவ்வழிபாடு, பலபேரையும் நாயகராகப்பற்றி நின்றுவியபிசரிக்கின்ற பெண்கள் செயல்போல்வதேயாதலுமன்றி, "ஒருவனைப்பற்றியோரகத்திரு" என்றும் வேதசிவாகம விசேடநூல்விதியே மேற்கொண்டு ஒருபுருஷனையே முறையாக மணந்து அம்முறைபிறழாது அவ்வொருநாயகனையே பற்றி நின்றொழுகும் குலப்பெண்கள்போல, முழுமுதற்றலைவனுகிய சிவனொருவனையே நாயகனுகப்பற்றிநின்று மற்றெவரையும் பரிவாரநிலையில் வைத்து அம்முறையில் வழிபடுக வென்று வேதசிவாகமாதிகள்கூறும் விதிக்குவிரோதமாய்ச் சிவாபசாரமும் விளைக்குந் தீச்செயலுமாமென்னு முண்மை நோக்கிச் சிவனொருவனையே வேதசிவாகம விதிமுறையில் வழிபாடுசெய்து திருவருள்பெற்று விளங்கினவர்.

பார்வதியம்மையார், "முறைபடு சுருதி யெல்லா மொழியினு மதுவே சார்வாய், உறுகில ராகிப் பொல்லா வொழுக்கமே பூண்டு முக்கண், இறைவனை யிகழ்ந்து முத்தி யெய்திடா துழல முன்னுள், மறையவர் பெற்ற சாப நின்னையு மயக்குறுதோ. தாதையாய்த் தன்னை நல்கித் தந்தொழிற் குரிய னுகி,ஆதியாய்த் தங்கட் கின்றி யமைவுறுச் சிவனை நீக்கி, எதிலார் பக்க மாகி யில்லொழுக் கிறந்தார் போலும், வேதியர் முறையே செய்தாய் வெறுப்பதென் னின்னை

யானே. என்று கூறியருளியபடி அச்சுமார்த்தப் பிராமணர் முதலியோர் ததீசி, கௌதமர் முதலிய மகரிஷிகள் சாபவசத்தால் சிவபத்தியாதி நீங்கிய சிவத்துரோகிகளென்பதும், அதன் பின்பு அப்பார்வதியம்மையாரே திருவுளமிரங்கி, "ஆயினு மறையோர் தம்மி லருமறை முறையே யெங்கோன், தூயநல் வேடம் பூண்டு தொண்டுசெய் வாரு முண்டால்." என்று கூறியருளியபடி, அச்சாப வசப்படாத உத்தம மறையோர்களிலொருவரே மேற்கூறிய அய்யாவர்களென்பதும் தெளிவாகின்றது.

இத்தகைய உத்தமர் சிவனொருவனையே நோக்கித் திருவருளை வேண்டிநின்று செய்த அவ்வடமொழி நூலிரண்டும் தமிழில் வந்தால் தமிழ்நாட்டிற்குபகாரமாமென்று மெய்யன்பர் சிலர் வற்புறுத்தினமையால் அதனை மறுக்க மாட்டாது, அவ்விரு நூல்களின் தாற்பரியமாத்திரமே அமைய வைத்து மேலும், உண்மை நாயன்மார் மகிமை முதலியனவும் சிவாஷ்டோத்தரசத நாமார்த்தங்களும் தெரிந்தமட்டில் விளக்கிச் சிவநாம வணக்கம், சிவதயை வணக்கம் என்றிரு நூல்களாகச் செய்தேன். அடியேன் அதற்குரிய அறிவாற்றலில்லாதேனாதலால் இந்நூல்களிலுள்ள குற்றங்கள் நீக்கி அடியேனையுந்திருத்திக் குணமே கொண்டருளும்படி, கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து அன்பும் அருளும் வாய்ந்த பெரியார் திருவடிகளைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்.

ராம. செ.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணுக்கர்

காரைக்குடி, ராம. உ.

ராமசாமிசெட்டியாரவர்கள்

செய்தது.

---

௧. சிவநாமந் தவையிரண்டின் சீர்விளக்கு முகத்தானந்
தெய்வ சைவ, *சிவநாம மவ்வடநாற் சிதைவகற்றி யதன்
மேலுஞ் செவ்வி யோங்கச், சிவநாம வணக்கமுமத் தவை
வணக்க மும்மினிதா தெருட்டித்தந்தான், சிவநாமன் சொக்
கலிங்க தேசிக னெங்குருஞானச் செல்வன்றானே.

* சிவநாமம்—மங்களகரமான கீர்த்தி.

உ

சிவமயம்

சிவநாம வணக்கம்.

காப்பு.

திருவரு ளதனாற் பிரணவ வதனந்
திகழ்திரு வல்லபா வாமம்
அருணமெய் யிதழி மதிநதி வேணி
யசலமா தாமக னமைதி
வருபிதா மகனின் மைகளத் தின்மேல்
வாரண முலககா ரணமுன்
மருவிவந் தருளுங் கணேசர்சே வடிகள்
வழுத்துபு வணங்கிவாழ் வுறுவாம்.

திருவருளதனால் வந்தருளும் என்றியையும். பிரணவ நிலை விளக்கும் திருவதனமும், வல்லபாசத்தி விளங்குகின்ற தொடையும், அருணமெய்—செந்திருமேனியும், ... வேணியும், அசலமாகிய மாதாமகனையுடைமையும், பிதாமகனின்மையும், கண்டத்தின்மேல் யானைவடிவமும், செகத்காரணநிலையுமாகிய இவை முதலியவைகள் மருவிவந்தருளுங்கணேசரென்க.

சிவநாம வணக்கம்.

சிவநாமஸ்துதி.

பாமகல் யாணை மவ்வி யாசமாப் பல்கு பான்மைக்
கருணைமா நிதியென் றுன்றோர் கருதுறு சிவனை யின்பே
தருபவ டுதிப்போர் துன்பந் தவிர்ப்பவ ளாய வன்னுன்
றெருட்டரு நாமத் தாயைச் சிந்தனை செய்து வாழ்வாம்.

சிவனையும் அன்னுனுடையநாமமாகிய தாயையும் என்க. அவ்வியாசம் முகாந்தரமின்மை. உறவு பகை பிரதிப்பிரயோசனமுத லியவைகள் நோக்காமல் எப்போதும் எவ்விடத்தும் விரிந்து செல் லும்பகுதியதாகிய கருணை என்க.

நூல்.

வேதசிவா கமங்களெலாம் விதந்தசிவ நாமமெனும்
விமலத் தாயே, மோதசிவ னுமையிருசேய் முதலியர்மாண்
பறிந்தனுகு முறையோர் கில்லேன், மூதகவர் நிலையெங்கே
மூடனே விழியெங்கே முன்னலத்தால், ஓதவெளி தாயிலகு
முனையுணர்ந்தே வணங்குமெனை யோம்பு வாயே. (க)

மூதகு அவர் எனப்பிரிக்க. கடினமின்றியாவரும் எளிதாய் ஓதற்குரிய உன்னையே என்க. சிவஎன்னும்நாமம், பலவகைத்தொனி பேதமுள்ள அக்ஷரங்களினுச்சரிப்பு முறையறியாதவரும் முட்டின்றி உரைத்தற்கெளியதென்பது கருத்து:

தக்கபெருந் தேவரெலாந் தாழ்ந்தேத்துஞ் சிவநாமத்
தாயே யிந்த, அக்கிரமக் கலியாம்பே ராறுபாந் தகந்தாதி
யாய வெள்ளம், மிக்கெழலாற் சாதிநிலை விளம்பியவாச் சிரம
நிலை விமல நூல்சொல், நக்கதிமுற் றாழ்ந்தந்தோ நலிதலினீ
யேவிளங்கி நலஞ்செய் வாயே. (௨)

நக்கதி--சிறந்தகதி. ந—சிறப்பு "நத்தெய்வதருக்கரன், நக்கீரன் நப்பின்னை என்பனவற்றிற்காண்க. சாதிநிலை ஆச்சிரமநிலை மோக்க நிலை முழுதும், அக்கிரமமேவடிவாகிய கலியுகமென்னும் ஆறுபாம் புதலாலும் ... வெள்ளமிகுந்து பெருகுதலாலும் அந்நிலையிலாழ்ந்து நலிவுறலால் நீயே எங்கும்விளங்கிநின்று நலஞ்செய்தருள்வாயென்க.

அரிபிரமா தியர்போற்ற வவர்தகுதிக் குரியநிலை யருளி
யோம்பும், திரசிவநா மத்தாயே சிவவெனுஞ்சொற் பொரு
ளாமா தேவன் வாய்மை, தெரிபனுக்கு மறிவாற்றல் சிறிது
மிலே னீயேயென் செந்நாப் பீடத், தொருவறவீற் றிருந்
தருள்வா யுனைப்பணிந்தே புகலடைந்தே னுண்மை யீதே(௩

நமசேடி சிவனெனும்வாய் நனிவிளக்கு முருத்திரமா
நமக மான, இமைவேத விருதயத்தி னிலங்குயிராஞ் சிவநாம
மெனுந்தா யேநின், கமையாரன் பினர்தேவர் களுமேவல்
செயவாழுங் கனதை யாதி, அமையாத சீருடையா ராயிடி
னின் னரும்பெருஞ்சீ ரளப்பார் யாரே. (௪)

சிவநாம வணக்கம்.

நமசேடி, உலகெங்கும் கீழோர் மேலோர்க்குச்செய்யும் நமஸ்காரத்தைத், தாமேவகித்துக்கொள்ளும் ஆற்றலில்லாத அம்மேலோராகிய அரிபிரமாதியர்யாவரும், அந்தநமஸ்காரச்சொத்துக்குத்தாமொருவனே உரியனென்னும் சிவனாகிய தன்னிடமே சேர்த்துவிட, அந்நமஸ்காரம் தனக்குமேலொருவரின்மையாற் பிறிதிடஞ்சேர்க்கப்படாமல் தன்னிடத்திலேயே சேஷித்து நிற்கப்பெற்ற சிவனென்க. இதனை, எல்லாஞ் சிவமயமே என்பது விளங்க, எல்லாப்பொருளையுஞ்சிவனாகவே நமக்கின்ற சீருத்திர நமகமும்வலியுறுத்துகின்ற உண்மை நோக்கியே, "சேர்ந்தறியாக்கையானை" என்றுமணிவாசகசுருதி வழுத்தியது. வாய்—வாய்மை. கமை—நிறைவு.

இனியதிருத் தமிழ்மொழியே பயம்புநர்க்கு மிசைப்
பெளிதா யெழுத்திரண்டாய், மனியசிவ நாமசுப மாதாவே
நினைநாவின் வகித்த மாண்பாற், கனியளிவே தியற்கெவருங்
கடப்பருங்கூற் றுதைத்தமார் கவலை நீப்பான், பனியரணம்
பாற்றினனைப் பரனெனினின் பாவுநலம் பகரற் பாற்றே. (ரு)

வடமொழிப்பயிற்சியின்றித் தமிழ்மாத்திரமே கூறுவோர்க்கும் இசைத்தற்கெளிதாய் இரண்டெழுத்தளவாய்மன்னிய சிவஎன்னும் நாமமாகிய மாதாவே என்க, வேதியன்—மார்க்கண்டமுனிவன். பனிஅரணம்—யாவரும் நடுங்கத்தக்ககோட்டை. அது, முப்புரம்.

பலவகைய சமயிகடம் பாலீர்த்து மவர்கருத்துப்
பலியா வண்ணம், நிலவொளிய பர்க்கபத நின்றொளிர்கா

யத்திரியி னிசார்த்த மாகி, யிலகுசிவன் றிருப்பெயரா மெம
தன்னே வேதாதி யீயு நன்மை, அலகிறவுந் தூடல்வருந்தி
ஞ்மெளிதி னீயருள்சி றறைவார் யாரே, (சு)

பலசமயிகளும், பர்க்கபதப்பொருளைத்தம்பக்கமாகஇழுத்தும்,
பாதந்திரர்களாயியற்கையினின்றி மேனிலையருதவியாற்செயற்கையி
னுளிரும் அச்சமயத் தலைவர்கள்பால் அப்பொருள்செல்லாமல்,
இயற்கைஒளியனுய் எவர்க்கும் ஒளிகொடுக்கும் சுதந்திரபதியாகியசிவ
னையே நோக்கிநிற்கும் அப்பர்க்கபதத்தைத்தன்னிடத்திற்கொண்ட
காயத்திரியினுண்மைப்பொருளாகியசிவனென்க. வேதாதிநூல்களா
ற்கூறப்படுநன்மை உடல்வருந்தினுற்றனுகும். நீயோ மிக எளிதின
ருள்கின்றாய் என்க.

வேதசிர வணக்குரிய வேதியரா மூவருண மேலோர்க்
கந்தி, யோதுமனு வெனக்காழி யொளிர்மணிசொல் குளிர்
சிவப்பே ருண்மைத் தாயே, காதுபுரத் தசுரரைமாற் கணை
முதற்கொண் டழித்தனன்முக் கண்ண னன்னோர், ஆதியனை
யட்கிருளை யசாதனியா யுனைநினைப்பார்க் கழித்தி நீயே. (எ)

பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் மூவரும் வேதம்ஓதுதற்கு அதி
காரிகளாதலால் அம்மூவருணத்தாரும் வேதியர்களே. காழிமணி,
"வேதியர்க் கந்தியுண் மந்திரமஞ்செ ழுத்துமே" என்றருளியவேதி
யர் அம்மூவகையருமே என்க. முக்கண்ணன், மாலாகிய கணைமுத
லிய சாதனங்கொண்டு, யாவரையுங் காதுகின்ற பெருவலியாகிய

சிவநாம வணக்கம்.

புரத்தசுரரை அழித்தனன். உன்னைநினைப்பார்க்கு அவ்வலியர் முத லிய யாவரையுமடக்கி அநாதியே பந்தித்துள்ள. ஆணவமலஇருளை ஒருசாதனமுமின்றி நீ அழிக்கின்ளுய் நின்வலி எவற்றினும்பெரிதே. நீ நினைத்தால் என்கஷ்டமுழுது நீங்குமென்பது கருத்து.

காழிமணி சோதியுளோர் கன்னலிற்பல் கோடியருங் கலப்ப கல்கும், வாழிசைநா மத்தாய்நீ வருநெறிமான் முத லர்பத வரிசை யேர்க்கும், ஊழினுறு முத்திமக ளுன்வச மாய்க் கைதாங்கி யுடன்சார் வானின், வீழியலென் மனக் கோயின் மேவுபுசெந் நாத்தவிசின் விளங்கு வாயே. (அ)

தாயே நீ வருகின்ற திருவீதியில் மால்பிரமாதியர் பதவிகள் அலங்காரவரிசைகளாய் அழகு செய்யும். மோக்ஷலட்சுமி உன்வசத்த ளாய் உன்கைதாங்கி உடன்வருவாள் என்க. எனவே நின்கடைக் கண்ணோக்கையே மாலாதியர் பதவிகள்எதிர்பார்க்கின்றன. பாமுத்தி உன்வயத்தது. நீ என்நாவிலிருந்தால் அது தானேவந்து கைகூடு மென்பது கருத்து.

அகிலமுய வருளுமா சாழ்கடலி னமிழ்பெருங்க லம்பி யாகத், தகவமர்பு கரையேறத் தருமகிமைச் சிவநாமத் தாயே நின்னை, அகமுறநா விற்றரித்தோர்க் கமலசிவ ரூபமெளி தளிக்கும் வாய்மை, மிகுநலனோர்ந் துனைப்பணித்தேன் வினை யேறு வினிலென்றும் மேவு வாயே. (கூ)

அம்பி—தெப்பம்.

பைஞ்ஞீலி யனையாசு பரிந்தனையோர் முறைபகரப் பத்தர்க் கெல்லாம், மைந்நீடு களனமுதம் வழங்கிடச்செய் சிவநாம மாதா நின்னை, மெய்ந்நாவிற் கொளுமன்பர் விழி செல்லுந் திசையெல்லாம் விமல பாகச், செம்மேனிச் சிவனு ருவே திகழுமெனி னின்பெருமை செப்ப லாமோ. (க0)

நாவினில்வைத் தினியசுவை நயங்கண்ட வாரூரர் நாவே சொல்லும், ஓவறவென் றுயர்மகிமை யோதுசிவ நாமமே யுமையோர் பாகன், கோவமுறீஇ மதற்றகித்தான் குலவு கோநா விற்றரித்தோர் கோவ மாதி, யாவனவோ ரணுவுமிலா தகிசாந்த ராய்த்திகழ்த லறிந்தா மன்னே. (கக)

"நற்ற வாவுனை நான்ம றக்கினுஞ் சொல்லு நாந மச்சி வாயவே" இது சுந்தரர் தேவாரம்.

நம்பிமனுப் பன்முறைபொ னம்பிபெறப் புகன்றசிவ நாம மென்னும், அம்பைசசி வதுபவா ராசிவச திப்பெயர்க ளரிவை மாலால், முன்பொருவன் மொழியினுமம் மொழித் தொடர்பிற் சிவபதஞ்சார் முறையா லன்னோன், றன்பததா ளிகண்முடிமேற் சதுமுகனு தியர்கொளிற் சீர் சாற்ற லாமே.

நம்பி—சுந்தரர். பொன்பெற நம்பி என்னு மனுவைப் பன்முறை புகன்ற சிவநாமமாகிய அம்மையே, ஒருவன்

அ

சிவநாம வணக்கம்.

பெண்மயலாதியால் சசிவத்து உபவாராசிவசறி என்னும் பெயர்கள் கூறினும் அவற்றில் சிவ என்னும் நாமம் இயைதலால் அதற்கே அவன்பாதத்தூளியைப்பிரமாதியர்சிரமேற்கொளின் நின்சீர்சாற்ற முடியுமோ என்க. சசிவத்து—சந்திரன்போன்ற (முகம்) உபவாராசிவசறி—சமுத்திரசமீபத்திருக்கின்றான்.

மணிவாசகப்பெருமான் வைதிகவைந்தெழுத்தியற் சீர் வயங்க முன்சொல், அணியாருஞ் சிவநாம வன்னேநெஞ் செழுந்துமிடற் றமைந்து நாவில், நனிவாழ நினைவைத்தே தானவின்மிடறு மணிமிடறாய் நயத்த லாகி, குணியாத நலஞ் சாரக் கொடுக்கின்றாய் நின்மகிமை கூற லாமே. (கரு)

ஒருவன் அந்நியசமயங்களைக்கடந்து அகந்தாதி துர்க்குணமின்றி வைதிகநெறியில் வழுவாதுநின்றால் அந்தன்மையாற் சைவநெறிசார்ந்து சிவசரியாதி மெய்த்தவம் புரிந்து முறையேவரும் சிவஞானத்தாற் சிவபத்தி முதிர்ந்து பரமுத்திபெறுவனென்றுண்மை விளக்கி யுய்விக்க வந்தருளிய மணிவாசகப்பெருமான், முதலில் வைதிகநெறி விளக்குவாராய் "நமச்சிவாய வாழ்க" என்று வைதிகவைந்தெழுத்தினியல்விளங்கப் பாடியருளிய சிவநாம அன்னே என்க. "வேதநெறி சைவநெறி பத்திநெறி வழாது" என்ற பரஞ்சோதி வாக்கும் இம்முறையே விளக்குகின்றது.

வாதவூர் மனிசைவ மனஞ்செய் திரு வைந்தெழுத்து வாய்க்கப் பெற்றேன், மாதவஞ்செய் தேனென்று வழுத்தி மகிழ் சிவநாம மாதா யாவன், காதினிறு வதனிலிறு கால புத்தி யாலெனுமிற் கதுவப் பெற்ருேன், ஓதவனே யொரு விட்டி லுறுத்தனக்குங் கைம்மாருென் றுண்டோ வன்னே.

வைதிகவைந்தெழுத்தை வாழ்கவென்றம்மட்டிலமை ந்த மணிவாசகர்,சைவத்திருவைந்தெழுத்தை,"நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்" என்று குருந்தடியில் வாய்க்கப்பெற்ற அதிரகசிய அருமைப்பாடு விளங்க விதந்து பாராட்டிய விசேடத்தாலும் மேற்கூறிய உண்மை தெளிவாம். இறுகால்—தேகாந்த காலத்தில். அ புத்தியாலெனும்—அ புத்திபூர்வமாகவெனினும்.

குருந்தடியி லிருந்தருளுங் குரவனடி சிரசின்மிசைக் கொளுமா ணிக்க, அருந்துணையின் றிருச்செவிபுக் ககத்தில குஞ் சிவநாம வன்னே முன்னே, விரிந்ததவ மேதையர்கள் விடயதா வாங்கியினே விட்டி நாவில்,இருந்தொளிர்நிற் பேணி வள ரின்பவா ரிதிதோய்வாழ் வெய்தி னேரே. (கரு)

விடயதாவாங்கி—ஐம்புலன்களாகிய காட்டுத்தீ.

திருவுலகெலாமென்னுந் திவ்யமனு மேற்கொண்டு திருத் தொண் டர்சீர், பரவடிக டில்லையிலி பம்மேற்கொள் பவனி

யினிற் பரிவா .யோதும், அரியசிவ நாமமெனு மன்னையே நின்னையேந் தன்ப ரேயவ், வுரியநிலைக் கூறுபுரி யுலகமய லொருங்கொழித்தின் புறுகின் றாரே. இபம்—யானை. (கசு)

சைவவுல குய்வதுறத் தண்ணருளால் வெண்ணெய் நகர் சார்மெய் கண்ட, தெய்வமணி தண்ணிழலாந் திகழ் பதியென் றுரைநாமச் செல்வத் தாயே, நைவனமுற் றொழி த்தின்பு நல்குனையே நவிற்றுதன்முன் னயந்த நாயேன் செய்வனசெய் திடர்முழுதாந் தீர்ந்துய்வா னிறைஞ்சினனத் திறநல் காயே. (கள)

மெய்கண்டமணி, "தண்ணிழலாம் பதிவிதி யென்னு மஞ்செழுத்தே." என்றுரைத்தருளிய நாமத்தாயே என்க.

கைகண்ட தெய்வமெனல் கண்கண்டே யருணந்தி கழ ல்வீழ்ந் தேத்த, மெய்கண்ட மணியவர்க்கு விழைந்தருளுஞ் சிவநாம விமலத்தாயே, உய்கண்டந் தருளுனைப்போற் றுத ற்கிடர்தீர்த் தேனையவைக் குறுத்தி நாயேன், மைகண்டன் றிருவடித்தா மரைகண்டின் புறுவாழ்வு வழங்கு வாயே. கஅ

நாயேன் உனைப்போற்றுதற்கு தாயே, உய்கண் தந்து—ஞானக்கண்ணைத்தந்து இடர் நீக்கி, வினையவைக்கு—தீவினைகளுக்கு. உறுத்தி—அவ்விடருறச்செய்து....வாழ்வு வழங்குவாயென்க.

மன்னுமரு ணந்திசிவன் மறைஞான சம்பந்த மலமுந் தர்க்கு, நன்னரருள் சிவநாம நற்றுய்நின் சுவையமுத நயந் துட் கொண்டோர், துன்னயனு தியர்பதமோர் துருப்பு மல துக்காங்கிச் சூழ லேயாம், என்னவெறுத் தொதுக்கு வரே லிம்பரா சாதிகளை யிசைப்ப தென்னே. (கக)

மறைஞான சம்பந்தர் வாயமுதாற் றாயபரு வச்சீர் வாய்ந்து, நிறைஞான வுமாபதிக்கு நிகழ்த்துசிவ நாமத்தாய் நின்னன் பர்வான், இறைவேதன் முதற்சுரரை யிரிக்கவு மாங் கவர்பதவிக் கேனை யோரை, அறைசீரி னிறுத்தவும் வல் லவராயு மமைந்திருக்கு மழகி தென்னே. (உ௦)

வாயமுது, பட்டகட்டையிற் பகற்குருடுபோகின்றதெ ன்ற மந்திரவாக்காகிய அமுதம். பருவம்—அதிதீவிர தாபக் குவம்.

திருவுடைமூ வாயிரருட் சிறந்தவுமா பதிஞானச் செல்வ ராசான், மருவருளாற் பெறுசிவநா மத்தாயே யுவர் மாந்தி மாலிருண்டு, தருபுனல்கூ ழாதியுட றனைவளர்க்கு நினைப்பாவு தக்கோர் வெண்ணிற், றுருவினரா யருட்கட லுண் டொள்ளமுதே பெய்துயிர்முற் றோம்பு வாரே. (உக)

மால்—மேகம் உவர்மாந்தி—உப்புநீருண்டு. உடனே இருளடைந்து தருநீர் பயிர்முதலியவற்றின் உடல்களை மாத்

திரம் வளர்க்கும். உன்னைப்பரவுகின்ற தக்கோர் அருட்கட லுண்டு இருணீங்கி வெண்ணீற்றுருவினராய் அவ்வருளமுதமே பொழிந்து உயிரெல்லாம் வளர்க்கின்றார்.

முள்ளிமுத லுயிர்க்குநிறை முத்தியரு ளுமாபதிமா முனிவர் கோமான், உள்ளொளிர்நா மத்தாயே யுன்னிர ண்டு திருவழுத்தி னுறுமாண் போர்ந்தோர், வள்ளிதன்மே லொன்றிலையென் வாய்மைநிலை மரீஇயின்ப வகைமுற் றார் ந்து, விள்ளுநலத் தீதினசை வெறுப்பொழிந்தே யபயநிலை மேவி னாரே. (உஉ)

வள்—வண்மையுள்ள. இதனினுமேலானதொன்றில் லையெனும் உண்மைநிலைமருவி யின்பவகைமுழுதுமார்ந்து, ஓர்ந்தோர், நன்மை தீமையால் வரும் சுகதுக்கங்களில் விருப்பு வெறுப்பின்றி எக்காலத்தும் எவ்வித அச்சமுமின்றி வாழ்கின்ற மேல்நிலைமேவினு ரென்க.

ஆசினவா நாப்பணடை யாதருளி னுமாபதியா ரருட்ப யன்கண், வாசியிடை நிற்கைவழக் கெனுஞ்சிவநா மத்தாயே வாய்கா துன்னைத், தேசுறக்கொண் டவரிருக்குந் திசையி னும்பேய் பூதாதி தீமைசெய்யா, கூசுவர்வே தன்முதலோர் குறுகவெனி னின்மகிமை கூற லாமே. (உங)

வாய் காது—வாயிலும் காதிலும். " ஆசினவா நாப்ப

ணடையா தருளினுல், வாசியிடை நிற்கை வழக்கு. இது, உமாபதிசிவாசாரியர் திருவருட்பயன்என்னும் சித்தாந்தநூலின்கண் விளக்கியருளிய திருவெண்பா.

திருமூலர் சிவமூலஞ் சிவாயசிவ முதற்பலவாத் திகழ்த்து நாம, ஒருதாயே யுனைநாவி லுளத்திலிடை யுறுநிருத்து முண்மை யன்பர், பெருமேரு துரும்பாகப் பேசுமது மேருவெனப் பிறங்கு மாறு, தருவாய்மை வலிமுதல சார்வரொனி லவர்தவச்சீர் சாற்ற லாமே. (உச)

திருமூலநாயனுர், சிவமூலமந்திரத்தைச்சிவாயசிவ என்பது முதற் பலவகை யாகத்திகழ்த்திய அச்சிவநாமமாகிய தாயே என்க. (சிவாயசிவ) என்பதில் உமாபதியார் திருவருட்பயனில் "வாசியிடைநிற்கை" என்றருளியபடி வாசி இரண்டுக்கும் நடுவில் ஆன்மா நிற்றல் காண்க. "உடையாளுன்றனடுவிருக்கும் என்றருளிய திருவாசக சுருதித்திருமந்திரப்பொருளும் இத்திருவைங்தெழுத்திலமைதல் காண்க.

அசலனுமை யுடன்விடைமே லணியருள்சீர்ப் பணிபுரியா ளுய ரன்பார், இசையிலொளிர் சிவநாம மெனுந்தாயே யெவற்றையுநீத் திதய நாவில், பசையுறவைத் துனைப்பரவும் பண்பினர்க்கு நினைப்பவெலாம் பல்க நல்கி, திசையொளிரின்புருக்காட்டிச்சீதவருளமுதூட்டுஞ்செல்வி நீயே.

அசலன்—அசைவற்றசிவன். அவனையும் தம்முன்வரச் செய்த ஆனாயரென்க. பசை—அன்பு. இன்புரு—சிவரூபம்.

ஆவியிலா களமுறநின் றருளுருத்ர பசுபதியா ரன்பு
நீடும், நாவிலெழு சிவநாம நற்றாயே நினைப்பரவு நல்லோர்ச்
சார்ந்த, தாவருமன் பினர்புருவத் தனிமுரிப்பில் வசப்படும்
வான் றருவா ளுடி, யாவுமெனி னின்பெருமை யாவரறிந்
துள்ளவா றிசைக்கின் றாரே. (உசு)

ஆவி—வாவி. ஆகளம்—கழுத்துவரை. புருவமுரிப்பில் புருவங்களை மேல்நிமிர்த்துப்பார்த்தலில்.

திருநாளைப் போவார்தந் திருவாக்கி லனவரதந் திகழா
நின்று, தருவாய்மைச் சிவநாமத் தாலேநிற் பரவியருள் சார்
ந்த சிலர், ஒருவாமுத் தொழில்செய்வலி யுளராயும் விழை
யாம லுபசாந்தச்சீர், மருவாநின் றேனையர்கள் மதிப்புமறை
நோக்காது வாழ்கின் றாரே. (உஎ)

ஏனையர் நன்மதிப்பு—பிறர்செய்யும் நன்குமதிப்பு-மறை அதன் எதிர்மறையாகிய அவமதிப்பு. நோக்காது இரண்டையும் பொருட்படுத்தாமல் அதிதநிலையில் வாழ்கின்றாரென்க.

தந்தைதா ளெறிந்துசிவத் துரோகநிலை தவிர்த்தருள்
சண் டேசர் பாலாட், டந்தமிலர்ச் சனைநாம வன்னேநின்
சுவையமுதுண் டார்வமிக்க, சிந்தையர்வாய் நால்வேத சிவா

கமமா திகடாமே திகழா நிற்கும், வந்தயனு தியர்பணிவர்
வரையாநின் விழுத்தகுசீர் வழுத்த லாமே. (உ௯)

வரயில், வேதசிவாகமாதி அருணூல்கள் தாமாகவே விளங்குமென்க.

திருநாவுக் கரசுமனு சிவமூல மனுவென்றே தேற்றப் பூதி, ஒருவாதெல் லாஞ்சிவமென் ஞோர்நிலைநின் றுரைசிவ ப்பே ருண்மைத் தாயே, பெருவாழ்வெ லாநினையே பேணு நருக் கருளுனைச்சேர் பெற்றி யானின், ஒருநாதன் றயை நிறைமாண் புடையானென் றுலகோது முரைபெற் றுனல்.

ஒப்புயர் மிக்காரில்லாத ஒருவனுகிய நின்நாதன் உன் னைச்சேர்ந்திருக்கும் பெற்றியாற்றன்....மாண்புடையானெ ன்று உலகெலாம் ஓதும் புகழ்பெற்றுனென்க. உரை—புகழ்.

பெருமிழலைக் குறும்பர்சிவா பேதகசுந் தரசிவமே பேணி வாய்மை, தருகயிலை முன்னுறச்செய் தன்சிவநா மத் தாய்நிற் சாற்றி ரண்டு, மருவெழுத்தா லிராம மன்பெயரு ம்மையினுமுன் மங்க ளாதி, பொருணிறைநின் பேர்நிகரா புராரியுநின் னுற்சிறந்து பொலிகின் றுனல். (௩0)

சிவ அபேதக—சிவனில் வேறுகாத சுந்தரசிவம் என்க. அரிநாமமும் ராமநாமமும் இரண்டெழுத்தாலமையினும் அவை முதலியவைகள், மங்களம் சுத்தம் சுயப்பிரகாச முத

சிவநாம வணக்கம்.

லிய பரத்துவ நிலைய அரும் பொருள்விளக்குகின்ற சிவ என்
னும்நினது திருப்பெயரை நிகராவென்க.

அருண்மயநூ புரத்தொனியா ரமுதுதினந் தொறு
நுகர்பே ரன்பார் சேரர், குரிசிலுளத் தவிர்நாம குலவன்னே
யன்பொழிந்து கோது மிக்கு, விரவுலகர் நினக்குவகை விளை
த்துய்யா மைகண்டும் வினையே னன்பு, மருவிலனின் னருள்
விழைந்தேன் மாசுபொறுத் தருடியென வணங்கி னேனே.

உலகர், அன்பின்மையால் உனக்கு உவகைசெய்துய்ய
மாட்டாதுலைதல் கண்டுமென்க.

தவசெபமுற் றொண்டுவகை தாம்புரிந்தும் புரிவித்துந்
தாவில் காழிச், சிவநகர்வாழ் ஞானநாதர் சிந்தையொளிர்
சிவநாமச் செல்வத் தாயே, உவகையினென் னுளத்தவிசி லுனை
வைத்தென் போதநினக் கூட்ட வேட்டேன், எயமறவேட்
டலும்போத மேநிய நூட்டிடவேறின் றென்செய் கேனே.

சிவநெறிநின் தனைநாவைச் சேதிக்குந் திருப்பணியே
செய்துய்விக்கும், அவருளளி லனவரத மவிர்நாம வன்னே
நினை யன்பா லென்றும், நவிலுநருக் கருள்வதிலு நலமோ
விப் பலபாவ நவிற்று நாயேற், கிவனினியோர் கதியிலனென்
றிரங்கிலுல கெங்கணுஞ்சி றிலக்க மாமே. (ருரு)

அவர் உளனில்—அச்சத்திநாயனாருள்ளத்தில்.

அறநெறிநின் றேடிபுரியவ் வாசியனு மொதுக்கருளே யடிகள் பற்பல், நிறைதலம்புக் கருள்வெண்பா நிகழ்பாவிற் றிகழ்நாம நிமலத் தாயே, சிறிதுமுனைக் குறியாது செப்பு பிறர்சொற்களினின் றிருப்பே ரெந்த, முறையுறினு மவரிடர்கண் முற்றொழித்தின் பருணின்சீர் மொழிவார் யாரே (௩௪)

அருள் ஐயடிகளென்க. பிறர் உன்னை உள்ளபடி சிறிதும் நோக்காமல் சொல்லுஞ்சொற்களில், அச்சொற்றொடர் முதலிய எம்முறையிலேனும் உன் பெயர் பொருந்தின் அவரிடர் நீக்கியருள் சீயென்க.

ஞானசம் பந்தசிவ நன்மனுக்கேட் டயர்வொழிந்து நலனே வாய்ந்த, மேனநெடு மாறருள மிளிர்நாம மேயெ ன்னை விழைவு மிக்கோ, ரானவரு மோம்பறியா ரரணியே யலக்கண்விரிந் தடர்ப வஞ்சக், கானமிதிற் கைவிடினீ காக் குநரார் சேயடியேன் காவா யன்னே. (௩௫)

வாயிலார் மனக்கோயின் மன்னுளிர்நா மத்தாய்நீ வாய்மை யன்பர்க், கேயருள்வம் பாதகங்க ளேயுமுனக் கருள்கிலயென் றெனைக்கை விட்டால், தூயதுணை வேறிலைநின் றுணைவர்கொடு விடத்தினையுந் துரத்தி டாமற், சேயகள தேன் றளித்தார் தீவினையேற் கம்முறையே செய்தாள் வாயே

சிவநாம வணக்கம்.

ஆதிசைவ குலத்துவந்தாங் கருட்காசு பெற்றென்று
மமலன் பூசை, * மாதரிற்செய் புகழ்த்துணையார் மனத்தொ
ளிர்நா மத்தாயே வளர்கா மாதி, எதமிடர் புரியெனுளத்
தீசனும்வாழ் கின்றனனீ யேதநீத்தந், நாதன்மனை தூய்தாகு
நலம்புரிவா னிலைப்பாவி நமக்கின் றேனே. (௩௭)

புறநோக்கா தகத்தளிசெய் பூசலா ருளத்தொளிரும்
புநித வன்னே, அறநோக்காப் பாதகன்யா னாயினுநின் னரு
ளென்பா லணுவுற் றாலும், இறைமாட்டு றுநரையுஞ்சேர்த்
திடுமணியர் தயவுற்றா லிதுபோ னாயேன், குறைதீர்த்துன்
னாதனடி கூட்டுமென நினைப்பணிந்தேன் குறித்தாள் வாயே.

இறைமாட்டு உறுநரையும்-அரசன்பக்கத்திற் செல்லுந்தாமில்லா
ரையும். அணியர்தயவுற்றால். அவ்வரசன் சமீபத்துள்ளார் தயவு
கிடைத்தால். (அது) சேர்த்திடும்—அரசன்பாற் சேர்த்துவிடும். இது
போல் நின்னருள் என்பால் அணுவளவுற்றாலும், நாதனடி கூட்டு
மென நம்பியே உன்னைப்புகலாகப் பணிந்தேன். இவ்வுண்மை குறி
த்துக்கைவிடாது ஆள்வாயென்க.

திருநீல கண்டமெனுஞ் சிவநாம மனவரதந் திருநா
வைத்த, திருநீல கண்டருளந் திகழ்சிவநா மத்தாயே சிவ
தன் மங்கள், தருஞானத் தவர்களுநின் சார்பாலே பயனுறு
தல் சரத நின்னோர், தருஞான மொருவீடுந் தருமெனினின்
பெருமகிமை சாற்றற் பாற்றே. (௩௯)

திருஞான சம்பந்தர் திருப்பதிகத் தமிழ் வேதத் தெருண்ம றக்கள். ஒருவாறியா ழிட்டிசைத்தா ருளத்தொ ளிர்நா மத்தாயே யுணரா நாயேன், அருண்ஞான நெறிக்கருக ணலன்கரும மாய்ந்திலன்மா சனைத்து முள்ளேன், வருசால் பொன் றிலனிரங்கி மலியருள்செய் வாய்நினையே வணங்கு கின்றேன். (சு0)

திருஞானசம்பந்தர் ஆரியவேதத்துள்ள கோதுநீக்கித் தெளித் தெடுத்த மந்திரமயமான தமிழ்வேதமென்னுந் திருப்பதிகங்களை நீங்காமல் யாழிலிட்டிசைத்தவர் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனர். கருமம் ஆய்ந்திலன்—செய்யத்தக்க உத்தமகாரியமின்னதென்றாரா ய்ந்திலன். கருமம் மாய்ந்திலன் எனக்கொண்டு, கர்மமல முதலியன நீங்கப்பெற்றிலேன் எனினும், செயலறல் பெற்றிலேன் எனினும் அமையும். சால்பு—நற்குணம்.

அண்ணலருட் பாற்கடலுண் டருளுபமந் நியபகவா னடிகள் சூட்டிக், கண்ணன்முடி யிற்சிவதீக் கைம்முறையி னருண்மறவாங் கருணைத்தாயே, எண்ணியுனை யுரையாட லெவரேனும் பிறரையழைத் திடுங்கா ளின்பேர், நண்ணில தற் கேயுருடி நலம்பலவென் றுனுன்சீர் நவில்வார் யாரே.

சிவநாம வணக்கம்.

அமந்திரபூ சாதிபய னற்றதென லறிந்தபின்வந் தடை
ந்த கண்ணன், சமந்திரமாப் புரிந்துபயன் சாரவருளுபபதி
யர் தமுள்வ யங்குஞ், சுமந்திரநா மத்தாய்நிற் றெழுபடி
யேயற் குறுமிடர்க டொலைத்தாள் கென்று, சுமந்திரந்தே
னவை நீக்கி நழுவாது நினையேத்து நலஞ்செய் வாயே. (சஉ)

அமந்திரபூசாதி—சிவாகம விதிப்படி சிவதீக்ஷாதி சிவசம்ஸ்கார
முறைகள் சிவாசாரியமுகமாகப்பெற்று அதன்மேல் அவராலுபதேசி
க்கப்பெறும் மந்திரமின்றிச்செய்யும் சிவபூசாதிகளாம். சமந்திரம்
—அத்தகையமந்திரங்களுடன் கூடியது. சுமந்திரம்—நன்மந்திரம்.

அக்கினியீ சுரர்பசிநீக் காரமுது நேரருளி யங்கை யீற்
சீர், மிக்கசிவ லிங்கமுறு வித்தருளப் பெற்றவர தத்தர்
மேதை, தக்கவுளத் தொளிர்நாமத் தாயேநீ நாயேனைத்
தயைகூர்ந் தெம்மான், பக்கலினம் மன்பனிவன் பரிந்தருள்
சென் றுரைத்தருள்வான் பணிகின்றேனே. (சஈ)

அக்நீசுரர்—கஞ்சனூர்ச்சிவாலயத்தில் வீற்றிருந்தருளுகின்ற
சிவபிரான். இவர், தம்மையேசரணாகப்பற்றித் தமதாலயவழிபாடு
செய்துவருகின்ற அரதத்தருக்கு ஒருநாள் சுவர்ணபாத்திரத்திற்
பாயசான்னங் கொடுத்தருளி சிவதீட்சாதி சிவஸம்ஸ்காரமுறையில்
சிவலிங்கமுங் கொடுத்தருளினர். இச்சரித்திர விரிவை மேற்படியார்
மான்மியத்தில் காணலாம்.

வயினவவே வியர்குலத்து வந்துமுன்மா சறவவர்மான் யாறிச் சைவ, வியனெறிசார்ந் துபவனன்மேன் மேவியர தத்தருரை வியலத்தாயே, இயலமர்வாள் குறித்துவசியென் பார்க்கு நன்பார்க்கு மின்பே நின்பேர், நயமுனியே யுரைக் கின்றே னடலையற நலங்களுற நல்குவாயே. (சுச)

முன்மாசு—முன்செய்த சிவத்துரோகம். அறவந்து—அது நீங்குதற்காகவே வைணவர் குலத்துவந்தவதரித்து. அனல்மேவி—நெருப்பிற்பழுக்க காய்ச்சி அக்கினி சுவாலிக்கின்ற இரும்புப்பீடத்திருந்து. விஷ்ணு, திரிபுரத்தசுரர் இறுகப்பற்றி நின்ற சைவநிலை நீக்கி அவர்களைப்புத்தர்களாக்கிய சிவத்துரோக நீங்கும்படி சிவாஞ்ஞையால் வைணவகுலத்து வந்து சுதர்சனநாமம் மாறி அச்சுதர்சனம் அரனால் கொடுக்கப்பட்டதென்பது விளங்க அரதத்தநாமம்பூண்டு அவ்வைஷ்ணவ நிலைநீக்கி எங்கெங்கும் சைவமே பரப்பினரென்பது முதலிய அற்புத சரித்திரங்கள் கஞ்சபுரமான்மியத்துள்ளன. அமர் செய்யும் வாளைக்கருதி ஒருவர் வசியென்று கூறினும் அவ்வாறு கூறியவர்க்கும், நன்பு ஆர்க்கும்—நன்மை முழுதும் நிறைக்கின்ற இன்பே—இன்பரூபியே. வசி—வாளாயுதத்துக்கும் பேராம்.

கல்லேறு புல்லுணச்செய் காட்சியினின் மாண்புலகங் காணத்தேற்றுஞ், சொல்லேறு மரதத்தர் துதியேறு சிவ நாமத் தூய தாயே, எல்லேறுன் சீர்சிறிதோர்ந் தெண்ணு மவ னுந் தடையொன் றெய்தி லுண்பான், பல்லேறு தடைபுறிற்கொள் படருறுமே னின்முழுச்சீர் பகர லாமே.

கல்நந்தினயப்புல்லுணச்செய்து, அந்தப்பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணத்தாலும் சிவநாமமாகிய உனது மாண்புதேற்றிய கீர்த்திமிக்க அரதத்தர் என்க. உன்சீர் சிறிது தெரிந்து செபிக்கின்றவனும் அதற்கொரு தடை நேர்ந்தால் அவன், நிறையப்படைத்திருக்கும் அன்னத்தை உண்ணப்புகுந்த பசியாளனுக்கு பலதடையுறிற்படும் கஷ்டத்தை அடைவனேல், நின்னை இடையறாது செபித்தலால் வரும் பெருஞ்சுகத்தின் முழுச்சீர் பகரலாமோ—என்க.

கோவதைமா சொழிந்ததெனக் கூறுமர தத்தருளங்
குலவு தாயே, ஓவறுகா மாதியதிங் குற்றிடரே முற்றிழை
க்கு முடற்பி றப்பாம், பாவுகட லுள்ளாழ்ந்து படருறுவேற்
கிரங்கிமுனோர் பௌவ முண்ட, தாவறுசீர்க் குறுமுனியித்
தாழ்கட லு முண்டருள்வான் சாற்று வாயே. (௬௬)

பசுக்கொலைப்பாவம் சிவநாமோக்ஷாரணத்தால் நீங்கியதென்றருளிய அரதத்தரென்க. உடற்பிறப்பு—உடலொடுகூடும் பிறப்பு.

வயினைவரூர் தொறுஞ்சிவமான் வயக்கியவர் தாமேசை
வஞ்சார்ந் துய்வான், வியனலஞ்செ யரதத்தர் வியந்தோதுஞ்
சிவநாம விமலத்தாயே, உயலறியாச் சேயிழிசேற் றுறி
லெடுத்துக் கழீஇயணைத்தின் பூட்ட ருயர், செயலிருட்சேற்
றெனையெடுத்துன் றிருவருணீர் முழுக்கியருள் செய்கிற்
பாயே. (௬௭)

வருணனுத வியின்விரிந்த மறுகமைத்துக் கடற்சென்று
ெறாருத்தன் மாண்பார்,ஒருவனுழை யரிற்குறிய னுதநியகங்
கையெர்டுக்கி யுண்டா னென்னு, அரியபர்மாண் புணர்த்துமர
தத்தர்புக முன்னேமற் றவரை நாடாத், திரனொடுநிற் பரவு
மெனைத் தேவர்நரு முறுப்பவருள் செய்தாள் வாயே. (சஅ)

கடலிற்போடு மலைமுதலியவைகள் அமிழ்ந்திப் போகாமல் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று வருணனை நோக்கித் தற்பசயனத் தமர்ந்து தவஞ்செய்து அவ்வரம் பெற்று அவ்வருணன் முதலியரு தவியால் அக்கடலிற் பெருவீதியாக அணையமைத்துச் சென்று ஒருவன்; மாண்பார்நசமற்றொருவனுடைய பக்கத்திலிருக்கும் ஏவலாளரெல்லாருள்ளும் மிகக்குறிய வடிவனொருவன் அக்கடல் முழுதும் உள்ளங்கையிலடக்கியுண்டான். வைஷ்ணவப் பெரியாரே இவ்விருவருள்ளே எவர் பெரியவர் நீங்களே கூறுங்கள் அவரை அடைவோமென்று அரி அர தாரதம் விளக்கிய அரதத்தரென்க.

எழுகோடி மனுக்களுக்கு மிராசமனு வெனச்சுருதி
யெல்லாஞ் சொல்லும், வழுவாத நிலைநின்று வயங்குசிவ
நாமமெனும் வாய்மைத் தாயே, நழுவாமெய் யன்பர்கணின்
றமைவமு தனவரத நயந்துண் கின்றார், பழுதாரு மொருநா
யேன் பருகறியா தூலந்துனையே பணிகின்றேனே. (சகூ)

சைவநெறிக் கின்றியமை யாதுறுசா தனமெவைக்குந்
தலைமை வாய்ந்து, தெய்வநிலை மறுவாகச் சிறந்தொளிருஞ்

சிவநாம வணக்கம்.

சிவநாமச் செல்வத் தாயே, உய்வதரு ஞானபலதெவ் வும்பர் பதங் களும்பெரிதென் றுன்னிலேனே, செய்வதுநின் றிருப் பேரொன் செந்நாவி லனவரதந் திகழ்த்த லொன்றே. (ருo)

சிவனெனுநா மந்தனக்கே யுரியனெனத் தமிழ்வேதந் தேற்றத் தோது, சவிதிகழுஞ் சிவநாமத் தாயேயன் பாக் கனைத்துந் தந்தும் பின்னும், எவையளித்தோ மெனப்பரிகின் றுயன்ப ரரியபணி யாது செய்தோம். உவகையினிப் பேறெ ல்லா முதவினனென் றகமகிழ்ச்சி யுறுகின் றாரால். (ருக)

வேதநான் குள்ளுயிராய் விரவியக் கவிற்காழி விமல வாழ்வு, வேதநான் கினுமுள்ள மெய்ப்பொருளி தாமென்று விதந்து கூறும், நாதனு மத்தாயே நாயேற்குப் பிறப் பொழிக்கு நலத்தி னின்பேர், நாதமன வரதமுமென் னாதரு வாழ் வுறவருள்வா னமக்கின் றேனே. (ருஉ)

பேர்நாதம்—நாமத்தொனி. நாதருவாழ்வு—நாவானது செபிக்கின்ற வாழ்வு.

புவியினிலா ரியற்பரிவான் போந்தாகயி லையிற்புகுவான் புரிவேந் தம்மாச், செவியினுற நவின்றருளுஞ் சிவநாமத் தொருதாயே நீயேன் செய்த, நவைகள்பொறுத் தெவையு முணர் நாதனுநோக் காதருள்வா னவின்றுன் ஞேக்கே, அவனுமுறத் திருப்பியரு ளென்னேநிற் பணிகின்றே னடிய னேனே. (ருங)

புவியிற்செல்லும் இயல்பேயுள்ளகுதிரை வான்வழிச்சென்று கயிலையுட்புகும்படி புரிந்தசேரர்வேந்தர் அக்குதிரையின் செவியிற் கூறியருளிய சிவநாமத்தாயே, முற்றறிவனாகிய உன் நாதனும், தீய வனாகிய என் குற்றங்களை நோக்காது பொறுத்துக்கொண்டு மேலும் அருளும்படிகூறி அந்நாதனும் உன் நோக்கத்துக்கே உடனாய் வரும் படி யருளுவாயென்க.

மேவுயிர்கண் மங்களமே வேட்பனவ னிறைவருளும் விறன்மிக் கோன்மா, தேவனெனுஞ் சிவநாமச் செல்வி நினைப் பணிகின்றேன் சிறியே னுளில், ஓவறவீற் றிருந்தருள வுன்னாத னுமையுடனென் னுளத்திலென்றும், ஆவலின்மே வுறுதலிவை யலதொருவேட் கையுமில்லே னருளு வாயே.

அருளலும் உறுதலுமாகிய இவை என்க.

இடையொழியா தொருபடித்தா யென்றுநிகழ் பரிசுத்த மெனும்பொ ருட்டாய், விடையமலற் குரித்தாகி மிளிர் சிவநா மத்தாய்நின் விழைவார் நோக்கால், அடியனுளத் துன்னாத னமர்ந்திருக்க விடயாதி யழுக்கார் குப்பை, யுட னுறுதன் முறையோவென் னுளந்தூய்தாம் வளஞ்சார்வா னுளங்கொள் வாயே. (ருரு)

இருக்கவும் குப்பையும் உடனுறுதன்முறையோ......கொள் வாய் என்க. சிவ என்னுஞ் சொற்பொருள், எக்காலத்தும் எவ்வித த்தும் மாறுமல் ஒரேபடித்தாய் எப்போதும் விளங்கும் பரிசுத்த மென்பதொன்று.

சிவநாம வணக்கம்.

உலகெலாஅந் தனிலொடுங்கி யுறலன்ப ருளமொடுங்கி
யுறைத லாதி, நிலவுமாண் பொருள்விளக்கு நிமலசிவ நாமத்
தாய் நீயெஞ் ஞான்றும், இலகுமா வெளியேனு விருத்தி
யிடை யறாநினைக்கு மிதஞ்செ யீது, விலகுறா நிலைபெறநின்
மெய்யன்பர் சார்ச்சியுஞ்செய் வினையி னேற்கே. (௫௬)

எளியேனது நாவிலிருக்கின்றாய். உன்னை இடையறாது செபிக்கின்ற இதந்தரும் ஈது—இந்நன்னிலைமை இடையூறுகளால் விலகாமல் நிலைபெறும்படி சிவநேசர் திருக்கூட்டஞ் சேர்ந்தொழுகும் நன்மை தருவாய் என்க. சிவ என்னுஞ்சொற்பொருள் கிடத்தல் என்பதொன்று அஃதாவது உலகெலாம் ஒடுங்கிக்கிடத்தல். உளமெலாஞ்சார்ந்து கிடத்தலென்க.

வெய்யமல வலியைமெலி விப்பதுசிற் சத்தியினை மிகு
விப் பாதி, 'செய்யபொரு ளிலைவிளக்குஞ் சிவநாமத் தாயே
யென் சிந்தை வேறு, பொய்யினுறி னீயுமென் புன்னுவை
விட்டகறி புலைநா யேன்பின், உய்தலெவன் றாய்கைவிடி
னுலைசேய்க்கு வேறுபுக லுலகி லுண்டோ. (௫௭)

விட்டகலாதிருந்து பொய்யினுறாது திருப்பி அருள்க என்பதெச்சம். சிவ எனுஞ்சொற்பொருள் மெலிவித்தல் மிகுவித்தல் என்பதொன்று. அஃதாவது மலசத்தியைமெலிவித்தல் ஞானசத்தியை மிகுவித்தலென்க.

எழுத்துநிலை மாறிவசி யெனினுந்தா னேயுலகெ லாநி
றைந்த, வழுத்தொளியென் பொருள்விளக்கு மாண்சிவநா
மத்தாயென் வன்னெஞ் சுன்னை, ஒழித்தறினு மதன்வழிநா
வோதினும்வே றுகரமன் னுபக ராதி, மொழித்திறனு யான்
பெயராய் முற்றுறுமா முன்னின்று முதஞ்செய்வாயே. ௫௮

என்னெஞ்சு உன்னை நீக்கி வேறொன்றிற்சென்றாலும், அந்நெஞ்சின்வழியே நாக்கானது வேறொன்றை ஓதினாலும், ஆஹர உபஹர என்பனவாதிய மொழிகளாய் ஹரன் பெயராய் முடிவுறும்படி நீயே முற்பட்டு நின்றருளி இன்பஞ்செய்வாயென்க. வேறு ஓதினும் என மாற்றுக. சிவ என்னுஞ்சொல் எழுத்துநிலை மாறி வசி எனினும் எவராலும் வழுத்தத்தக்க பேரொளிஎன்னும் பொருள்தருவதொன்று.

சுரர்பிறரார் பெறுநலமச் சுராயுள் வரையுளதாய்த்
துஞ்சும் வியா, அரனொருவ னேயென்று மழியாமங் களந்
தருவோ னுமென் வாய்மை, எரிகரமேந் திப்புகலு மிறை
சிவநா மத்தாய்நின் னெழிற்ச ரண்சார், பெரியர்சர ணயன்
முதலோர் பேணிமுடிக் கொளினின்சீர் பேச லாமே. (௫௯)

சிவ என்னும் சொற்பொருள், ஏனையர்மங்களம்போல் அவராயுளெல்லையில் அழிந்தொழிதல் போலாது என்றும் மாறாது விளங்கும் நித்தியமங்களமென்பதொன்று.

௨௮ சிவநாம வணக்கம்.

வேதசிவா கமங்களெலா மெய்ம்மனுவேந் திதுவிதனின்
மேலொன் றின்றென், றோதுசிவ நாமத்தா யுனைப்பணிந்தே
னினைப்பிரியா துறநா விற்கொள், மேதையர்கள் வேண்டி
யன வேண்டியாங் குறப்பெற்று விளங்கு கின்றார், ஆதலி
னப் பெரியவர்சார் படியேனுக் கிடையறா தருளு வாயே.

வேதமுடி பலவகையின் விளம்புபொரு ளொருநெறி
சார் மெய்ம்மை தேற்றும், காதைகண்மூ வாறுமெனல் காழி
மணி சிவமுதலே கவினுற் றோங்கும், சூதனொலி மாலையெ
னத் துலக்குசிவ நாமமெனுந் தாய தாயே, ஆதாமிக் கன
வரத மடியனினைத் துதித்துய்வா னருளு வாயே. (௬௧)

வேதாந்தங்கள் பலவாய்விரிந்து அங்கங்கே வேறு வேறு பக்ஷ
ங்கள் கூறினும், அவ்வாறு கூறுதற்குரிய காரணப்பொருத்தங்காண்
பார்க்குத்தாற்பரியமுடிவில் சிவநெறியொன்றையே சார்ந்து நிற்கும்
உண்மையைக்,காதைகள்--புராணங்கள், மூவாறும் தேற்றுமெனலைக்
காழிமணி, "பூதமுதல்வன் முதலே முதலாப் பொலிந்த, சூதனொலி
மாலை என்றே கலிக்கோவை சொல்லே" என்று பெருவெள்ளத்
தெதிரேற்றி யுண்மைகாட்டிய திருப்பாசுரத்தால் துலக்கியருளிய
சிவநாமத்தாயே யென்க.

சிவநாம வணக்கம்

முற்றிற்று.

• சிவமயம்.

சிவதயை வணக்கம்.

காப்பு.

உலகெலாமுஞ் சிவதயைவாய்ந் துய்ய விடாது காமாதி, அலகி லிடர்கண் மலைமலையா யடர்ந்து வரினு மன்பொடு தன், மலர்மென் கமலத் தாள்பரவின் வன்னித் * துய் போன் மாய்த்தருளுந், தலைவன் சுமுக னமலனொரு தந்த னிருதா டலைக்கொள்வாம். *துய்—பஞ்சு

நூல்.

சிவாயநம.

திருவாழ் வருளி வேதாந்தத் தெளிவிற் றிகழுஞ் சிவ தயையாம், ஒருதா யுனைப்போற் றுநர்க்கிம்மை யுறுவாழ் வம்மை நலன்மேலும், அருள்கூர் வீடு மயனுதி யமரரேவல் புரிநிலையும், தருமாண் புணர்ந்து பணிகின்றேன் சரணின் சரணே தமியேற்கே. (க)

மகேச்வராய நம.

ஈச நாம *முபபதமொன் றின்றித் தனதா யாடலைமை, பேசு சிவனர் † தயையனைநீ பேணி யாங்கட் செல்கின்றாய், ஆசி லவன்மா லயனுதி யமரர் செல்வ நிமிர்தருமேல், தேசு தருநின் சார்வுபெறுஞ் சீலர் பேறார் செப்புநரே. (உ)

* உபபதம்—அடைமொழி. † தயை அனை—பண்புத்தொகை.

சிவதயை வணக்கம்.

சம்பவே நம.

போற்று சுகந்தோன் றிடமென்னும் பொருள்சார்
சம்பு சிவதயையே, கீற்று மதிவா னதியிதழி கெழுமு
சடைமுக் கண்ணுமையோர், கூற்றுக் கோல மன்பர்களோர்
கூட்டி யருடி யன்பறிவு, தேற்ற மிலனிற் பணிகின்றேன்
சிறியேற் கருள்வாய் செகதன்னே. (௧)

பிநாகிநே நம.

அதிவி யாத்தி முதன்மலைவில் லாத மலைவில் லவனென்று,
துதிபி நாகி சிவதயையே தூய சிவத்தி யானநிலை, மதி
யன் பினர்சி வாநுபவ வாய்மை யமுதார்ந்தொளிர்கின்றார்,
திதியன்பிலாத சிறியேனென் செய்கே நீயே யருள்வாயே.

ஒருவரிடத்து உள்ளதாகக்கூறும் விசேஷணம் அவரிடத்து மாத்திரமன்றி வேறிடத்துமிருக்குமானால் அவ்விசேஷணம் அதிவியாப்தி தோஷமுடையதாம். அந்த விசேஷணம் அவரிடத்தில்லையானால் அது அவ்வியாப்தி தோஷமுடையதாம். இங்கு, மலைவில்லவன் மலையாகிய வில்லையுடையவனென்ற விசேஷணம் சிவனிடத்தன்றி வேறிடத்தில்லாமையானும், அவனிடத்தென்று முண்மையானும், அதிவியாப்திமுதலியமலைவுஇல்லாத மலைவில்லை யுடையவனென்றும்.

சசிசேகராய நம.

ஞான தாதா வுந்தாறு நன்மை விளக்கு மதிவேணி, யான
சசிசே கரசிவத யாவே பருவ நிலைக்கேற்ப, மேனநின்சார்

பாலயன்மால் விபுதர் பதப்பெற் றனர் பல்லோர், யான
தொன்றும் வேண்டிலன்மெய் யன்பே நழுவா தருள்வாயே

இருளைநீக்கி ஒளியைப்பரப்பும் மதியை அணிந்தது, அஞ்ஞான இருளை நீக்கி ஞானஒளியைக் கொடுப்பவனுந்தானேயாகிய நன்மையை விளக்கு மென்க. தாதாவு மென்ற உம்மை மோக்ஷதாதாவுந் தானேயாமென்பதை விளக்கும்.

வாமதேவாய நம.

கருணை யருளென் றொருநீபா கங்கட் கிசையப் பொது
ச்சிறப்போம், புரியை யுலகர் சத்திபதிந் தோர்க்கு வாம
தேவசிவ, பரம தயைநிற் பணிகின்றேன் பரமன் றனைபு
மியக்கியுயிர்க், கருளு மதுவே நின்னியல்பா மடியே னுரை
த்தன் மிகையாமே. (௬)

உலகர்க்கும் சத்திநிபாதர்க்கும் அவரவர் பக்குவங்களுக்கிசைய முறையே பொதுவிற்செல்லுங்கருணையும், சிறப்பிற்செல்லும் திருவருளும் புரிந்து ஓம்பும் உரிமையுடையையாகிய வாமதேவ சிவனது தயையே என்க. ஈசானாதி ஐந்து வகையில் வாமதேவ சிவச்செயல் காத்தலென்பது வேதாகம நூற்றுணிபு.

விருபாக்ஷாய நம.

பால நடுவே றுருவவராம் பகனென் விரூப பாக்கசிவ,
சீலதயைநீ விடமுண்ணச் செய்து சிவனை யமுதொன்றோ,
வால விபமுற் பெறவளித்தாய் வானோர்க் கவைவேண்

டிலனுயேன், சால நினையே போற்றியல்பு தவரா நிலையன் பருள்வாயே. (எ)

நெற்றிநடுவில் வேறு வடிவாயிருக்கும் வரம் அம்பகன் என்னும் பொருள் தரும் விருபாக்ஷநாம சிவனது தயை என்க. வேறுவடிவு மற்றிரண்டு கண்கள் போலாமல் () நெடுக்குவடிவாயிருத்தல். வரம் மேன்மை. வால இபம் முன்—வெள்ளை யானை முதலிய.

கபர்த்திநே நம.

வருகங் கையைத்தூய் தாக்குசடை மானென் பொருள்சார் கபர்த்திசிவன்,உரிய தயையே நின்வழிச்சார்ந் தோர்க்கு நீல கண்ட நுதல்,மருவு மனற்கண் முதற்றிகழும் வடிவங் கொடுத்தி யஃதெளியேற், கருடி யெனற்கோர் நலனுமிலே னைனீ செய்நா னருள்வாயே. (அ)

நீலலோகிதாய நம.

உதவன் மறந்து சத்திசிவ னுருத்தி யானம் புருநடுச் செய், விதியஃ தியற்ற வாங்கவுரு மேவு நீல லோகிதனும், துதிசெய் சிவத யாவேநின் றுளியொன் றிகாதி யனைத்த ருள, மதிமற் றென்றவ் வெலாம்வெறுக்கும் வான்வீ டருளு மாண்பென்னே. (கூ)

பிரமனுனவன், உதவல் மறந்து—(ஒருகாலத்தில்) சிருட்டிச்செயலை மறந்து திகைத்து, புருவநடுவில், சத்தியும் சிவமுஞ்சார்ந்த உருவம் நீலநிறமும், லோகிதம்—செந்நிறமும் சேர்ந்த நீலலோகித ருத்திரத்

தியானஞ்செய்தவிதி—அப்பிரமன், அஃது இயற்ற-அச்சிருட்டி தெரி த்து செய்தற்காகவே, ஆங்கு-அப்புருவநடுவில் அவ்வுருமேவும்-அவன் தியானித்த வடிவாய்த் தோன்றியருளிய நீலலோகிதனென்க. இவ் வுண்மையறியாத சிலபேதைகள், விஷ்ணுமகனாகிய பிரமனிடத்திற் பிறந்தவன் சிவனாதலால் இவன்விஷ்ணுவின்பேரனே என்று உலகம் நகைக்க உளறுதலை ஒதுக்கி உண்மை விளக்குவருயர்ந்தோ ரென்க.

சங்கராய நம.

சுயஞ்செய் சுகங்கள் சங்கரப்பேர் துலக்குஞ் சிவமா தயையேநீ, பயஞ்செய் வதுமீ மாறிபெய ராலும் விளக்கும் பரமனோநன், னயஞ்செய் வான்மெய் யன்பருக்கு நமுவா தென்றும் புரிந்தவனே, வயஞ்செய் கின்று யலக்கணெலா மாற்றி யடியேற் கருள்வாயே. (க0)

அன்பருக்கு நயஞ்செய்யும்படி புரிந்து என்க.

சூலபாணயே நம.

இச்சை ஞானங் கிரியைகள்சார்ந் திடர்முற் றிரித்தின் பருள்வனெனல், மெச்சு சூல பாணிமொழி விளக்கு சிவமா தயையேநீ, நச்சு நினது தனையர்களி லுமே னொருவன் கதியிலியாய்ப், பொய்ச்ச கத்தி னுலைவுழகோ புன்கணொழி த்தின் பருள்வாயே. (கக)

கட்வாங்கிநே நம.

தெம்முற் றகற்றி யுலகோம்ப றெருட்டு கட்டு வாங்கி சிவ, மெய்ம்மைத் தயையே தன்வயத்த விமலன் றனை நின் வயனுக்கி, இம்மை யம்மை வீட்டின்ப மெல்லா மன்பர்க்

கினிதருடி, பொய்ம்மைப் பவஞ்சத் தான்சேயேன் புன்க
ணுறுதன் முறையேயோ. (கஉ)

விஷ்ணுவல்லபாயநம.

அரியும் பரிக்கி ரகசத்தி யாதல் விண்டு வல்லபப்பேர்,
தெரிய விளக்குஞ் சிவதயையே செபதி யானு திகட்குயிரன்
பொருவ லறப்பெற் றிலன்பெற்ற ருடன்சார் நலனு முற்றி
லனீ, அருளி னலதுய் வுறலெவனின் னடிபோற் றெளியேற்
கருளுதியே. (கங)

பரிக்கிரகசத்தி ஒவ்வோர்காலத்தில் சிறிதுநேரம் கிரகித்துக்
கொள்ளும் சாமானியசத்தி. எப்போதும் பிரிவின்றி மலர்மணம்போ
லுடனிற்பதே சிற்சத்தி. அது தாதான்மியசத்தியென்பதாம். செபதி
யானுதிகளுக்கு உயிர்போல்வது அன்பு; அத்தகைய அன்பை ஒருவ
லற-நீக்கமின்றி. இடையறாது நிகழப்பெற்றிலேன் என்க.

சிபிவிஷ்டாயநம.

பசுக்க ளெல்லா முந்தன்வியா பகத்து ளடங்கித் தொ
ழப்படுசீர், மிசைக்கொள் பசுப திதொல்சிபி விட்ட சிவமா
தயையேநீ, நசிக்க வருமென் பாதகங்க ளுடி நாதன் முனி
வினெனை, அசைக்கும் வினையின் வலியுரைத்தல் வாற்ற
லொழிப்பா வருளன்னே. (கச)

அம்பிகாநாதாயநம.

மேய பூவின் மணம்போல விரவு தாதான் மியசத்தி, ஆய
வம்பி காநாத வமல சிவமா தயையே நீ, தூய பரமன் மல

வழுக்குத் துதைபா தகனென் றெனையொதுக்கா, தேயும்
வகையின் னுரைகூறி யேன்று கொளுமா வருள்வாயே.(கடு)

ஸ்ரீகண்டாயநம.

நீறு மலிசெம் மணிநாப்ப ணீல மணிசா ரழகிதெனத், தேறு
மலிசீ கண்டசிவ தயைநீ ரினர்த் தேடியளித்,தேறு புகழீட்
டியல்பினையா னேழை கதியற் றிறைஞ்சினனற், பேறு தர
னின் கடனெனினும் பேதற் றயர்ந்தே தா நினனன்னே.(கசு)

பக்தவத்ஸலாயநம.

விரவு மன்பர்த் தழீஇயருளல் விளக்கு பக்த வற்சலப்பேர்
மருவு சிவமா தயையேநின் வசநியாமப் பான்மிழையும்
உரிமை தேற்ற வோவிலடி யுறுகோ லடிகல் லெறியுமவன்
பிரியமுடனேபொறுத்தருள்செய்பெற்றிபுரிந்தாயுலகன்னே

வசதி—வாசஸ்தானம். பவாயநம.

நித்தி யாதி யருத்தங்க ணிலவு பவனுஞ் சிவதயையே
அத்தன் பூசா நியிற்பிரிய னவைசெய் யாரி லப்பிரியன்
புத்தி காமி யத்தொண்டிற் புகலவ் விரண்டு மிலனதனுல்
மெய்த்த கன்பிற்பூசாநிவிழுத்தொண் டேசெய் துயவருளே

புத்திகாமியத்தொண்டு (இம்மையின்பமும் மறுமைச்சுவர்க்காதி யின்பமுமாகிய அநித்திய) போகங்களை விரும்பிச்செய்யுந்தொண்டு.

சர்வாய நம.

எவையுந் தன்னு ளடங்குறக்கொண் டிலகு சருவ சிவ
தயையே, சிவநி வேத னக்குரிய திவியா ரமுதங் காக்களித்

தாங், கவனுக் குரிய வுளமிருட்சார் பாக விடுத்தே னினி
யுய்வ, தெவனிற் பணிந்தே னெளியேனவ் விருணீத் தொளி
பெற் றிடவருளே. காக்கு—கழுதைக்கு. (௧௯)

திரிலோகேசாயநம.

உலகெல்லாமு முடைப்பதியா யொருங்காள் பவனென்
பொருள்விளக்குந், தலைமைத் திரிலோ கேசசிவ தயையே
பரமன் மதற்றகித்த, குலநன் னோக்கும் புன்சிரிப்புங் குளி
ர்ந்த முகமுங் கண்டெளியேன், மலகா மாதி மடித்தினருள்
வாரி தோய்வான் வழங்குகவே. (௨0)

சிதிகண்டாயநம.

செய்ய நிறத்தோர் கரிதுறுமத் திறனு நோக்கா திரங்
கியுல, குய்ய விடமார் சிதிகண்ட சிவமா தயையா முலகன்
னே, அய்யன் மறையா கமங்களளித் தனைய நெறிநின்
றினைதலொரீஇப், பொய்யி லின்புற் றுலகுய்யப் புரிதலுனை
ச்சார் பொற்பன்றே. (௨௧)

அய்யன் உனைச்சார்ந்த பொற்பினாலல்லவா அளித்துப்புரிதல்
எனக்கூட்டுக. சிவாப்பிரியாய நம.

பிரிவில் குணஞ்சார் குணியாமெம் பிரானே பெண்ணா
னுலகியலத், தெரிபெண் ணாணிற் சிவைசிவப்பேர் திகழ்த்தி
யனைய குணசிவைபாற், பிரிய முறுமச் சிவதயைநின் பிரவா
கந்தோ யப்பரனைத், தெரிய விளக்கி யெளியேற்குன் றிவியா
ரமுதார் திறனருள்வாய். (௨௨)

உக்ராயநம.

அகமும் புறமு நெருங்குபகை யனைத்து முருக்கி யுயிர்க்கருளும், தொகுவன் மையன்று னெனுஞ்சுருதி துலக்கு முக்ர சிவதயையே, இகலில் விடைய வெங்நெருப்பி னிடர்ப்பட் டினையு மெளியேனைத், தகுநின் னருட்கை யெடுத்த ணைத்தென் றுப நீக்கி யருளன்னே. காபாலிநேநம.

விதிகம் முகிரா லறுத்தகக்தை வீட்டி மால்செங் நீர்ப்ப யிக்கம், அதிகம் பெயப்பா தியுநிறைவு றுக்கா பாலி சிவத யைநின், கதிசெய் பிரவா கப்பவஞ்சக் கழிசேற் றமிழ்ந்து மெனையிர்த்துத், துதிசெய் பாமன் பதநீழற் றாய கரையேற் றுவதென்றோ. விதி கம்-பிரமன் சிரம்-பயிக்கம்-பிக்ஷை.

காமாரயேநம.

எவ்வன் மையருந் தனைக்கடக்கு மிகலின் றலையவகப் படுத்தும், அவ்வன் மதனை யுந்தகித்த வருட்கா மாரி சிவ தயையே, ஒவ்வொர் பொருளின் விருப்புவெறுப் புற்றுங் கிடர்ப்பட் டுலைநாயேன், உய்வ தெவனின் சேய்தாய்நீ யொதுக்கா திடர்நீத் துயவருள்வாய். (உரு)

அந்தகாசுர சூதநாயநம.

காப்போற் காக்குங் கடவுளெனக் கழறு சுருதி முதல் வனிரை, மேய்ப்போன் முதலர்க் கிடர்விளைத்த விறலந் தகற் கொன் றுலகோம்பும், தாய்ப்போ லந்த காசுரசூ தனசி

வன்மா தயையேநீ, மீப்போ தன்பு தந்திடர்கள் வீட்டி யருள்வாய் வினையேற்கே. போல் வினைத்தொகை. (உசா)

கங்காதராய நம.

அகமிக் காரை யடக்கன்முத லாற்றல் வெப்பாற் றல் லடிக்கீழ்ச், சுகமிக் கார்தட் பந்தரன்முற் றுலக்கு கங்கா தரசிவனுள், அகமிக் காருக் தயையேயவ் வமலன் றுன்பின் பருள்வனொராச், சுகமிக் கார்வா னருண்மாநீ சொல்வா யெளியேன் றரிசறவே. (உஎ)

அகந்தைமிக்காரை அடக்கல்முதலிய ஆற்றலும்; பிறப்பிறப்பாதி வெப்பமாற்றலும் தட்பந்தாலுமுதலிய பொருள் விளக்கும் கங்காதாசிவனது உள்ளகத்தின்மிகுந்து நிறைந்த தயையே என்க.

லலாடாக்ஷாயநம.

உலகி லொருவ னலன்கடந்தோ னெனும்வா யுணர்த்து லலாடாட்ச, நிலவு நாம பரமசிவ னிமல தயைநிற் பணியடியேன், உலேதுன் பலயாழ்ந் நினைவுணர்ந்து மோம்பா யெளிற்றன் சேய்கதியற், றலேயு நிலேயு மிரங்கிலேயென் றவனி புகலு மருள்வாயே. (உஅ)

உலகரில்ஒருவனல்லன்உலகெலாமுங்கடந்தவனென்றுண்மைநூல்களோதும் வாய்மையை நேரிலுமுணர்த்தும் லலாடாக்ஷசிவன்(நெற்றிக்கண்ணுள்ள சிவன்) ஒவ்வோருலகத் தலைவராகிய அரிபிரமாதி தேவர் முதலியர் போலாது கடந்து நிற்போனென்னுமுண்மை அத்தேவர்க்கின்றித்தனக்கேஉரியநெற்றிக்கண்நேரிலுமுணர்த்துமென்க

அடியேன் உலேயுந் துன்பக்கட லிலாழ்ந்தினைதலே நீ அறிந்தும்ஓம்பாது கைவிடில் தன் சேய் கதியற்றலேகின்ற ஆபத்து நிலேயிலு மிரங்காத வளென்று அவனி புகலுமாதலால் இப்பொழுதே அருள்வா யென்க.

காலகாலாயநம.

யாருந் தன்னை யிற்கடவா விகற்கூற் றினேயு முதை த்தருள்சீர், சாருங் கால காலசிவ தயைநீ நோக்கிற் பல்லம ரர், சிரு மளித்தி சிறியேனத் திறம்வேண் டிலன்மன் சிவம நுவாய், ஒரு முறையோ துலேவினிலே யொன்றே யருள்வா யுலகன்னே. கிருபாநிதயேநம. (உகூ)

கருணை யருளென் பொதுச்சிறப்பாய்க் கலந்தா ருயிர் க்காங் காங்கருளும், கிருபை நிதியாஞ் சிவதயையே கிளர் நல் லறிவாற் றன்முதல, மருவி லேனிற் பணிகின்றேன் மற்றோர் புகலில் லேனீயே, அருளி னலதுய் விலனருள்வா யகிலத் திலங்கு நின்புகழே. பரசு ஹஸ்தாய நம. (௩0)

பரசு மவர்தம் மடித்தருள்செய் பண்பு நிசமென் பதுவிளக்கும், பரசு காமா சிவதயையே பழுதா புரிவேன் றொழுதறியேன். விரசு பாவி யெனைமுனியின் விடையன் புடையென் கடைமலஞ்செய், அரசு நிலேயோர்த் திகமொழி சொற் றலக்க ணறுநோக் கருள்வாயே (௩க)

மிருக பாணயே நம.

அகில நலியப் பேரொலிசெய் யரிணங் காங்கொண் டவ் வொலியைத், தகுதன் செவியேற் றருளியசீர் தயக்கு மிருக

பாணிசிவன், மிருக யாவே யாகரச்சொல் விளம்பி னோர்க்கு மரநாமம், பகரும் பயனல் குனைப்பேணப் பாவி யேனுய் பரிசென்னே. (கஉ)

அரிணம்—மான். மிருகம் என்பதும் அது. இடம் என்னும் பொருள் குறித்து ஆஹரம் என்று கூறினர்க்கும்,ஹரநாம செபபலன் றரும் உன்னை என்க. சடாதராய நம.

அரிவை சார்வுற் றார்வமுத லனைத்து மிரிக்கு மருந்தவனென், சுருதி தெரிக்குஞ் சடாதரனுந் தூய சிவமா தயையேகாற், சரிதுப் போனீ யியக்கும்வழிச் சாரும் பாதந் திரனஞர்கூர், பரிசு முறையன் றருள்கவெனப் பரமற் குரைத் தென் படரொழிப்பாய். (கங)

ஒருகணமும் பிரியாது அரிவையைச் சார்ந்திருந்தும், ஆர்வமுதல்--காமக்குரோத முதலிய குற்றமுழுதும் அடுத்தவர்க்கும் இரிக்கும் அருந்தவன் "ருத்ரோமகரிஷி" என்னும் சுருதிப்பொருளுண்மை தெரிக்கும் சடாதரன் என்க. சடை தவக்கோல முக்கிய சின்னமாத லிற் சுருதி மகரிஷி என்னும் சொற்பொருளை நேரிலும் விளக்கும் சடாதரன் என்பது காண்க. தயையே நீ அடியேனைக்குறித்துப் பரமனே இச்சிறியன் காற்றினுற் சஞ்சரித்துலையும் பஞ்சுபோல நீ இயக்கும்வழியிற் செல்லும் பாதந்திரனே யாதலால், இவன் அஞர்கூர் பரிசு-துன்பமிக்குலையுந் தன்மை ஞாயமன்று இவனுக்கு அருள்க வென்றுரைத்து என்படர் நீக்குவாயென்க.

சிரத்தி னிருத்தஞ் சிவைசிவனுற் செய்யப் பெறுசீர்த்
தெனும்பொருண்முன், வரத்தி னிலவு கைலாசவாசி சிவமா
தயையேயென், விரித்த பாத கங்களுனை வினையேற் சார
விடாதகொடுந், தரத்த தெனினு மென்றீன தமநின் சார்பு
தந்திடுமே. (ருச)

தயையே, என் அதிபாதகங்கள், உன்னை விமலனிடத்திருந்து
எனக்குஅனுக்கிரகிக்கவரவிடாது தடுக்குமேனும், தீனதரம்—எனது
மிக்க எளிமைத்தன்மையானது, அந்தோ இவன் ஒருகதியுமின்றி
உலகின்றனென்றிரங்கி நீ அடியேனைச் சார்ந்து அருளுநிலைமை
தந்திடுமெனக. கவசிநேகம.

திறன்மிக் குளரெவ் வெவராலுந் தீங்கு பாங்கு முறு
தொழிதல், உறவர்க் கவைமுற் றொழித்தருள லுணர்த்து
கவசி சிவதயையே, விறன்மிக் குறுபல் லிடர்சூழ்ந்து மிகு
பே ரஞர்சார் கினுநின்சார், பிறையுற் றிடினவ் விடர்முழுது
மிரித றிணமே யருள்வாயே. (ருரு)

எத்தகைய வீரராலும் எத்தீங்கும் தன்பக்கத்துமுறாது ஒழிந்து
போதலும், தன் அன்பர்க்கு அத்தீங்கு முழுதும் நீக்குதலுமாகிய
பொருளுணர்த்துங் கவசியாகிய சிவனது தயை என்க.

கடோராயநம.

சாந்த மேதன் னியல்பெனினுந் தறுகண் வினைத்தி
மையரையெலாங், காய்ந்து நீக்குங் கடோரநிலை காட்டு சிவ
மா தயையன்னே, தோய்ந்த வருக்கே துன்பொழிக்குந்

௧௬ சிவதயை வணக்கம்.

துணைத்தே கங்கை தோய்தாமற், றேய்ந்த வருக்குந் தான்
பொழிந்தி யுஞ்சி ரெவரோர்ந் துரைக்குந்ரே. (௫௬)

திரிபுராந்தகாயநம.

அரியய நியர்க்கு மஞர்புரிமூ வரணந் தகித்த வருள்
விளக்குந், திரிபு ராந்த கந்நாம சிவமா தயைநீ சாரினுயிர்க்
கானன் றருளா திருக்கவுஞ்சா ராயே லருள வும்மாற்றல்,
மருவி லானீ சார்ந்நியக்கி மாசற் றெளியே னுயவருளே.

விருஷாங்காயநம.

அடல்கூ ரிடப விலச்சினைசார்ந் தவிர்நின் கொடிசே
ரங்கரனும், இடபாங் கப்பேர்ச் சிவதயையே யிந்து நதிபொ
ன் னிதழிமுடி, உடனு ருமையம் பிகைவாமத் தொளிரும்
பாமன் றிருக் கோலம், அடியே னுளக்க ணைஞ்ஞான்று
மசையா நிலக வருள்வாயே. விருஷபாரூடாயநம.

தரும பிடத் துறணடத்த ருனே யெனு நால் வாய்தே
ற்றுங், தரும விடபா ரூடசிவ தயையே பலபா தகஞ்செ
யெனைத், தரும நலஞ்சார் பான்முனியிற் றுங்க கில்லே னுங்
குநிறை, தருமவ் வனலை நின்னமுதோ தநியாற் றவிர்த்தின்
பருள்வாயே. பஸ்மோத்தூளிதவிக்கிரகாயநம. (௫௯)

எல்லாந் தன்பா லொடுங்குறத்தா னெஞ்சா துறலத்
துவிதார்த்தஞ், செல்லா றுணர்த்து பசுமோத்தூ ளிதவிக்
கிரக சிவதயையே, ஒல்லா விடயத் தலைகின்றே னுனைவேட்

டெய்யு நெறிதேடு, கில்லே னெவனுய் குவல்வினைநீ கிடைத் துத் துடைத்நின் பருள்வாயே.　　(சம)

நெருப்பிலுற்ற எப்பொருளும் நீறுதலால் அப்பொருளெலாம் அந்நீற்றில் ஒடுங்குவதும் நீறுஒன்றிலும் ஒடுங்காது மிஞ்சி நிற்பதும் யாவரும் நேரிலறிந்தனவே. இத்தகைய நீறாகிய பஸ்மத்தைச் சிவபி ரான் திருமேனியில் உத்தூளித்திருத்தலால் எல்லாமுந்தன்னில் ஒடு ங்கலும் தான் ஒன்றிலும் ஒடுங்காதுறலும், மேனியும் பஸ்மமுமாகிய இருபொருளும் பிரிவின்றி விரவி நிற்றலால் அத்துவிதமென்னும் சொல்லின் பொருளுண்மை செல்லுமுறையும் உணர்த்தும் பசுமோத் தூளித விக்கிரக சிவனென்று கூறியதென்க.

சர்மப்பிரியாயநம.

இரக்க முறுமா வரக்கனழுற் கிரங்கிப் பிரியத் தினி தளித்த, தரத்த சாமப் பிரியசிவ தயையே யெவர்க்குங் கதியளிப்போன், ஒருத்தன் சிவனென் பஃதுணரா துறவு மனையா நியகதியென், றருத்தி புரிந்தே யவர்க்கெளியே னானென் றலேந்தே னருள்வாயே.　　(சக)

ஸ்வர்மயாயநம.

பொருண்மாண் பலசேர் சுரமயனும் புனித சிவமா தயை யேயான், பொருளோர் சிவனே யெனுஞ்சுருதி புகலுப் பெரியார் புடையடைந்து, மருணீத் தரிய சிவானந்த வாரி தோய்ந்துய் வுறவிழைந்தேன், மருளா தனையே பணிந்த னைய மாண்பு பெறுவா னருளன்னே.　　(சஉ)

கசா சிவதயை வணக்கம்.

திரைமூர்த்தையே நம.

மூவ ராயு முள்ளமர்ந்து மூன்றுதொழிலுந் தான்புரிமா, தேவ னாய திரைமூர்த்தி சிவமா தயையே சிவ * னருள, வாவிப் பணிந்நின் புறமாட்டா மடனால் விடயக் காட்டனல் சூழ், சாவு ளகப்பட் டுலேகின்றேன் றாயே யருள்வாய் தமி யேற்கே. * அருள் அவாவி எனப்பிரிக்க. (சரு)

அநீச்வராய நம.

தன்னின் மேலின் றெல்லாமுந் தானே யாளு முழுத் தலைமை, மன்னு மநீச சிவதயைநீ மனுநி களைநா யேற்களி த்தாய், உன்னி யுய்வா னளித்திலையன் புயிரில் கன்னி மண முறுமோ, பன்னன் பிலாவென் மனுநியான் பாலிற் செலு மோ பரிந்தருளே. (சச)

நாயேற்கு மனம் வாக்குக்காய முதலிய கருவிகளைத் தந்தாய் அவற்றால் நினைத்தல் துதித்தல் வணங்கல்களைச் செய்தற்குறியதாய் அவற்றிற்குயிராயுள்ள உண்மையன்பு தந்திலை. உயிரில்லாத கன்னி மணம் பெறுவளோ? அதுபோல் உயிராய அன்பில்லாத என் மனு நிகள் அரன்பாங்கு செலுமோ? அம்மே மனுநிதந்த நீயே பரிந்து அன்புந்தந்தருள்வாய் என்க. சர்வஞ்ஞாயநம.

அறிவித் தொன்றோன் றுவறிவார்க் கனைத்து மொரு ங்கே யறிந்தெங்குஞ், செறிவுற் றிலகுஞ் சர்வஞ்ஞ சிவமா தயைநீ சிவனடியே, குறியுற் றணைந்தோ ரவர்நோக்கங்

கொளப்பெற் றோர்க ளெவருமலம், பறியுற் றழிவி லின்
புறச்செய் பரிவிங் கெளியேன் பாலுறுமோ. (சரு)

அறிவார்க்கு—(சடமாகாது) அறிவித்தால் ஒன்றொன்றாக அறியுஞ்சித்தாகிய சீவர்க்கு அறிவித்து...ஒருங்கறிந்து எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் சிவனென்க. பரமாத்மநேநம.

அயன்மா லாதி பலகோடி யான்ம விதயத் தமர்ந்தியக்கும், வியனார் பரம வான்மசிவ விமல தயைநிற் பணிகின்றேன், செயலா ரரியா நியர்பதமிச் சித்தி லேன்மெய் யன்பர்பணி, நயனார் தாச்செய் துய்யுநிலை நாயேன் பெறுவா னல்குகவே. சோமசூரியாக்கிநிலோசநாயநம.

தேம னொளிமுச் சுடர்க்கருளிச் செகமுற் றிருளித் தொளிதரச்செய், சோம சூரி யாக்கினிலோ சனனுந் தூய சிவதயையே, திமை நீக்கி நினைநோக்கிச் சிவப்பே றுறு மாண் பறியாதேன், நீம னிரங்கி யெளியேனன் னிலைநின் றுயுமா வருளன்னே. (சஎ)

அவிர் யஞ்ஞாயநம.

எந்த வுலகில் யார்செயினு யாக மெவைக்கு முதலென்று, செந்த னூல்சொ லவிர்யஞ்ஞ சிவமா தயையே தீவினையேன், உந்து பதஞ்சார் தவமில்லே னுனையே பணிந்தே னுலகன்னே, சிந்தை சிவன்பாற் செலுத்தறிஞர் திருமுன் பணிசெய் திறனருளே. (சஅ)

கஅ சிவதயை வணக்கம்.

அவிர் யஞ்ஞம்—அவி முதலிய ஆகுதியுடன் நிகழும் யாகம். யஞ்ஞசிவன் — யாகமெவைக்கு முதல்வனென்று வேதாகமாதிய செவ்வியதண்ணிய நூல்கள் கூறும் யாகத்தலைவனாகிய சிவனென்க.

பிமாயகம.

அறனே புரிக மறனொழிகென் ஞணை வடிவுங் கண்ட
ஞ்சி, மறவா துலகர் கொளப்பயமார் வடிவுங் காட்டும் பிம
சிவ, நிறைவார் தயையே மெய்யன்பு நிலையர் நிமலற் சார்ந்
நின்பந், துறைநோய் கின்று ரவர்ச்சாருந் தூய்மை யரு
ள்வா யெளியேற்கே. (சகூ)

அறமே செய்க. மறம் செய்யாதொழிக என்று வேதாகமாதிக ளால் விளக்கும் தனது ஆணையை, உலகர் தன்வடிவுங்கண்டு மேற் கொண்டு செய்யும்படி பயங்காவடிவங்காட்டியருளும் சிவனென்க.

சம்யாக தாயகம.

ஓமைந் தெழுத்துக் குரியசிவ னொருவ னேயாம் பதி
யெனுநூல், வாய்மை விளக்கம் பிகளிதழ்நேர் வயக்கு மிதழி
வனைந் தோனுந், தேமன் சம்மி யாகதா சிவமா தயையே
சிவனின்வய, ளுமென் றுணர்ந்தே யுனையடைந்தே னடியே
னிடர்தீர்த் தருள்வாயே. (ருo)

பிரணவசகித ஐந்தெழுத்துக்குரிய சிவனொருவனே பரமபதியா மென்று வேதாகமாதிநூல்கள் கூறுமுண்மையை, அப்பிரணவமே போல் விளங்குள்ள கம்பிகளும் ஐந்திதழ்களும் நேரே விளக்கும் இதழி என்க.

சோமாயநம.

என்றும் பிரியா வுமைசகனு யிலங்குஞ் சோம சிவத யையே, பொன்றல் பிறத்த லிடைப்பட்டுப் புன்க ணுறுதீ வினைநீக்கி, நன்றி யருளுஞ் சிவஞான நணுக வொட்டா விடரனைத்துங், கொன்று நாயேன் சிவச்சார்பே குறிக் கொண் டுயுமாண் பருளன்னே. (ருக)

பஞ்சவக்த்ராயநம.

பரவைந் தொழில்செ யைம்முகத்தெம் பானும் பஞ்ச வத்திரப்பேர், விரவு சிவமா தயையேயவ் விமலன் முழு தோர் பவனுயும், வருமன் புடையார் பிழைநோக்கா வகை செய் தருள்சா துரியநிலை, மருவு நீயென் பிழையனைத்து மாய்த்தன் புறுமாண் பருள்வாயே. (ருஉ)

சதாசிவாயநம.

உருவ வருவ நாப்பணுறீஇ யோது மவ்வெண் வகை தன்பான், மருவு மாநின் றனவரத மங்க ளஞ்செய் சதா சிவன, துரிய தயையே நம்பானன் புடையார்த் தொடர் ந்து பணிசெயுமா, புரிநின் றிறலார் புகல்பவரென் புன்மை நீக்கி யருள்வாயே. விசுவேச்வராயநம. (ருங)

சருவ பூதாநா மீசன் ருனென் றெசுர்வே தம்புகலும், அரிய விசுவே சுவரசிவ னமல தயையே மான்கன்ரேன், றெரிகட் புலிவா யிடைப்பட்டாங் கெளியேன் பவஞ்ச வவ

லாழ்ந்து, பரித னின்சீர்க் கழகாமோ படர்முற் றொழித் தாள் வாயன்னே. (ருச)

"ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்"என்று எசுர்வேதங்கூறுகின்றது. இத ற்கு (அரிபிரமாதி) சகல சீவர்களுக்கும் தலைவனுகிய ஈசுரன் என்பது பொருள். அவல்—பள்ளம்.

வீரபத்திராயநம.

அரியா தியர்மங் களம்போலீ ருகா வீர மங்களமே' பரிவாற் றொழுவார்க் கருள்வீர பத்தி ரப்பேர்ச் சிவதயை யே, இரியாத் துயருற் றினைகின்ற னிவனேன் றிரங்கி யின் னருணீ, புரியா யெனில்வே றாணில்லேன் புன்க ணொழித் தின் பருளன்னே. கணநாதாயநம. (ருரு)

இருளற் றடிசேர்ந் தவர்சேரு மினத்தர் முதல சிவ கணங்கட், குரிய தலைமை யுணர்த்துகண நாத சிவனுள் ளுறுதயையே, பரம னெளியேற் கருள்கிலனேற் பவமுற் றொழிப்போ னெளியவருக், கருள்வ னெறுஞ்சீர்க் கது முரணு மறிவித் தடியேற் கருள்வாயே. (ருசு)

அடிசேர்ந்தவர் இனிச்சேருமினத்தர் முதலியராகிய சிவத்துவம் பெற்ற திருக்கூட்டத்தார்க்கு உரிய தலைமை என்க.

பிரஜாபதயேநம.

அயன்மான் முதற்பல் வகைப்பிரசைக் கதிப னெனு மாண் பெசுர்வேதம், வியனுர் பசுநா மதிபதிப்பேர் விளக்கு பிரசா பதிதயையே, உயவோ ருபாய மோர்வறியே னொழி

வில் பதக னீயேயச், செயலோர்ந் நியக்கு சருவஞ்ஞை
சிறியேற் குணர்த்தி யருளன்னே.　　(ருஎ)

இரண்யரேதசேநம.

உருவ னெனினுஞ் சுரர்பிறர்க்கூ முருவந் தருவ ஞாருளே
உருவ னெனல்பொன் வீரியத்து முணர்த்து மிரண்ய ரேத
சுவாய், அருள்செய் சிவமா தயையேநீ யரணி லேழையரை
த்தருவி, அருள ஒனது கடனவரு ளதிக னடியே னருள்
வாயே.　　கிரீசாயநம.　　(ருஅ)

மலைக ளெவையும் பணிகயிலை மலையா ளிறையென்
பொருள்வயக்கும், நிலைய கிரீச சிவதயைநீ நிமல னுய மதி
யில்விரி, தலைமை நிலவே சமலமதி கருதண் ணில வெங்
கனுமுறுந்துாய், நிலையென் னிடையென் றென்பாங்க
ரெய்தா தொழிதன் முறையேயோ.　　(ருகூ)

கிரிஜார்த்ததேகாயநம.

அருளே யுருவாய்க்கிரியுதித்த வனேயோர் பாதி யினிற்
சாருந், திருமே னியனுங் கிரிசார்த்த தேக சிவமா தயைய
னேயே, ஒருவா மதியத் தோணிமுக னுறுநம் பானும் பேரி
ன்பப், பெருநீர் மூழ்கி யின்புறுவான் பேதை யேற்கு மரு
ள்வாயே.　　அநகாயநம.　　(சூ0)

நிகமா கமமா தியமெய்ந்நூ னிகழ்த்து தூய நிலைக்கி
சைய, அகமா விகளுக் கொழித்தல்விளக் கரிய வநக சிவ

தயையே, சுகமா ரன்பர்க் கருள்செயச்சார் தூயன் கடைக்க ணேக்குறுமத், தருமா நெறியி லெனையிருத்தித் தமனீத் தாயுமா வருள்வாயே. புஜங்க பூஷணுய நம. (சுக)

கொடிய ரெனினுந் தீர்த்தேன்று கொளுமாண் புயங்க பூடணப்பேர், நெடிது விளக்கு சிவதயையே நிகழெண் குணனு நின்மலனும், படியி லுன்சார் பாற்சுகஞ்செய் பவனென் பெயர்பூண் டஃதென்றும், ஒடிவி லாது செய்த ருளி னுன்சி றுரைத்தற் கொல்லுவதோ. (சுஉ)

பர்க்காயநம.

சவிதா நாப்ப ணமர்ந்தவற்குஞ் சவிதந் தியக்கும் பேரொளியே, நவில்கா யத்தி ரிக்குரிமை நாட்டு பர்க்க சிவதயையே, உவர்மா விடமு முணச்செய்தா யொளிமெய் யிறைவன் றனே யென்னேத், தவமா யிருளு முண்டொழித் தென் றுப நீப்பான் சாற்றுதியோ, (சுங)

சவிதா—சூரியன். அவன் மத்தியிலிருந்து அவனுக்கும் சவி—ஒளிதந்து அவனையும் நடத்தும் பேரொளியாகிய சிவனே, காயத்திரி மந்திரத்துக்குரிய பொருளாயுள்ளவனென்னும் உண்மையை வேறெந்த வாதிகளாலும் அசைக்கவிடாது நிலை நிறுத்துகின்ற பர்க்க நாமமென்க. பர்க்கன்—ஒளியினன். தவ—மிகவும். மாய்—மறைக்கின்ற.

கிரிதந்விநேநம.

என்ன திறலர் களும்வளைத்தற் கெண்ணு தலுமின் மேருகிரி, தன்னை வளைத்தக் கிரிதநுவங் கையி னேந்து சிவ

தயையே, மன்னு சிவனே முதலவன்சை வத்து நெறியே மோக்க *நிபம், என்ன லோர்த்தா யசைவறநன் றியற்றி யுயச்செய் நிலையென்னே. *நிபம்—காரணம். (சுசு)

கிரிப்பிரியாயநம.

காணு வெனுந்தன் போலசைவி றகைசார்ந் தென்றும் வளந்தந்த, சேனு மகல் *சா மியத்தாற்கொல் கிரிப்பி ரிய னுஞ் சிவதயைநிற், பேணு மடியேன் மாசிரிக்கும் பெரியார் திருமுன் னருளேணக்கம், பூணு மாவெற் சேர்த்திருவே போது மெளியேற் கருளன்னே *சாமியம்—ஒப்பு. (சுரு)

கிர்த்தி வாசசேநம.

† உருத்தந் துலகுக் கிடர்செய்கரி யுரித்துத் துகிலாப் போர்த்தருளுந், தாத்த கிர்த்தி வாசசிவ தயையே நினக்கே ழையரிடர்கள், இரித்த ரெழிலே யடியேனை யிடர்பற் பல சூழ்ந் திகவாமல், வருத்த லுணர்ந்து நின்ரெழிலென் மட்டி லொழிதன் மாண்பாமோ. † உரு—அச்சம். (சுசு)

புராராதயே நம.

தனைப்பூ சிப்பா ரும்பிறர்போ தனையான் மாறி னவர் பகைதான், எனப்பாற் றிடுப்பு ராராதி யென்னுஞ் சிவமா தயையேநீ, அனைத்தோர் பரம னெளியேன்பா தககோக் காம லருளுறவவ், வினைச்சார் பொழித்தன் பினர்ச்சார்பு மேவு நலனே விழைந்தருளே. (சுஎ)

உச சிவதயை வணக்கம்.

தன்னைப்பூசிப்பவரானாலும், அவர்கள் பிறருடைய போதனையால் அந்நெறிமாறின் அவர்க்குத்தானே பகைவனெனத் தானுமாறிநின்று அவர்களை அழிப்பவனென்னும் பொருள் விளக்கும் புராராதி என்க.

பகவதே நம.

சருவஞ் ஞாதி யாறுகுணந் தனக்கே யுடைய பகவ சிவ, பான தயைநின் னன்பர்பகை பாற்றற் கானை யேவுதி யவ், வானப் பகையச் சுற்றிரியும் வன்மை செயலாற் பிமன்முதல், உரிய பெயருற் றனனின்சி றுரைத்த லெளி தோ வுலகன்னே. ப்ரமதாதிபாய நம. (சுஅ)

கயிலை நிறைவாழ் வுறுபூத கணங்க டலைவ னெனல்விள க்கும், இயல பிரம தாதிபப்பே ரிலங்கு சிவமா தயையேநீ, உயு மெய்க் நெறிவே தாகமங்க ளோது சைவ மேயெனும் வாய், நயனுய்த் துணர்ந்தா ரன்பர்பணி நாயேன் புரிவா னயக்தருளே. மிர்த்தியுஞ்சயாயநம. (சுகூ)

எந்த வுயிருங் கவர்திறற்கூற் றினையுஞ் செயித்தோ னெனும்பொருடக், துந்து மிருத்தி யுஞ்சயப்பே ரொளிருஞ் சிவமா தயைநீயே, புந்தி யிலேனென் பிழைநோக்கும் போதப் பானே யறிவிலனிம், மைந்தன் பிழைநோக்காதரு ள்க வள்ளா லெனவோர்த் தருள்வாயே. (எ0)

சூக்ஷுமதநவேநம.

சடமா மாயா தநுவினுட்சே தனவா ருயிராஞ் சூக்கவு டல், இடமாக்கொடுசூட் சுமதநுவ னெனவாழ் சிவமா தயை

யன்னே, யடியேன் பவஞ்சங் கடந்துய்வா னுசை மலிந்தே
னிடர்முழுதென், புடைசார்ந் தலைப்ப வாற்றகிலேன் புன்க
ணொழித்தின் பருள்வாயே. (எக)

ஜகத்வியாபிநேநம.

செகமெ லாமு நிறைந்தியக்குஞ் செகவி யாபி சிவத
யையே, தகுமெய் யடியா ரும்பரனுஞ் சார்ந்தா ரிடைச்சார்
பிழைசிறிதும், அகனிற் கொளாம லவரன்பா மரிய குணமே
பெரிதாக்கொன், டிகவி னலனே யருள்கின்று ரிதுநின்
சார்பி னியல்பன்னே. (எஉ)

அடியாரும் பரனும், தம்மைச்சார்ந்தாரது பிழைசிறிதுங்கருதா
மல் அன்பையே பெரிதாக்கொண்டு நீக்கமில்லாதநலனேயருள்கின்
ரூர். இது தயையாகிய உன்சார்பினியல்பெனக.

ஜகத்குரவேநம.

உலகிற் குரவ ரனைவருப்போற் றெளிகூர் குரவன்
ருனேயாம், நிலைநன் குணர்த்து செகத்குருவா நிமல சிவமா
தயையேநீ, அலகி லாதோன் மனுதிசடந் தவனும் பரனை
யன்பர்புரி, மலர்பூ சாதித் திருத்தொண்டின் வயங்கப் புரி
நின் மாண்பென்னே. வியோமகேசாயநம. (எங)

கேசி சிவனே வானிபிர்தல் கெழுவுமசாதா ரணசுவண,தேசி
னியல்முன் னவ்வுண்மை தேற்று வியோம கேசசிவ, நேச
தயையே நின்வசனுய் நிமல னியங்கச் செயுநீயவ், வீசன்
றனையென் னுளத்திருத்தி யிடர்முற் றிரித்தின்பருள்வாயே

உகூ சிவதயை வணக்கம்.

கேசிஎன்னுஞ்சொற்பொருள் சிவனேயாம். அவ்வுண்மையை அக்கேசம், மற்றையர் கேசங்கள்போலாது மேல் நிமிர்தலும், சுவர்ண தேசினியலும், அடங்காது விரிந்து பிரவகித்தகங்கை ஒருதுளியள வினடங்கித்தன் நுனியுளடங்கச்செய்தலு! முதலியஅசாதாரணமகிமை களே தேற்றுகின்ற வியோம :கேசசிவனென்க, அசாதாரணமகிமை வேறெங்குமின்றித்தன்னிடமேயுள்ளமகிமை,

மகாசேனஜனகாயநம.

அமரருயவப் பகைமாய வனற்கட் டருசேய் தாதையெ வல், விமலமகாஅசேனசனகப்பேர் விளக்கு சிவதயையே, சமெவன் னுளத்திற் சாமரி கண்ணிற் காமா திகள்சாரா, சமல மகனும் விமலமுறுந் தாயே நாயேற் கருள்வாயே, எகு

சாருவிக்கிரமாயநம

மெலியர்ப் புரத்தல் வலியர்முரண் வீட்டி யருளன் முதனலனே, அலகிதான் றுருமை யின்னெழில்வல் லப னுஞ் சாரு விக்கிரம, நிலைய சிவமா தயையேயா னின்னு தன்னேனுக் குறவொட்டா, வலிய வினைதீர்ந் தாசறுதூ வழி நின் றுயுமான் பருளன்னே. ருத்ராயநம. (எகூ)

இன்ன லொழிப்போ னெனும்பொருளே யியைந்தின் பளிப்போ னெனருனே, மன்னு சிருத் திரசிவன்றன் வய ங்கு தயையே வணங்கெளியேன், நன்ன ரிறைவ னருளு ருவே கழுவா தகத்தும் புறத்தினுங்கண், டுன்னி வணக்கிப் பரவுநல னருவா துறவா னருள்வாயே. (எஎ)

பூதபதயே நம.

ஓது பசுக்க ளேவற்றினையு மொருவா தியக்கும் பசுபதி யென், பூத பதியாஞ் சிவதயையே போந்து பால்வேட் டமுபாலன், மாத குததி முழுதுண்டல் மலிய முனிகைக் கடலொடுங்கல், ஆதி புரிநிற் கடியேற்சா ரலக்க ணொழித்த லரிதேதமையா. ஸ்தாணவே நம. (எஅ)

ஐந்து வகைய பெருந்தொழில்க ளளவில் விரிவிற் புரிந்துமசை, வெந்த விதத்து முறுத்தாணு வென்னும் பரம சிவதயையே, இந்து முடிமூ வைந்துவிழி யீரைங் கரங்க ளைம்முகமென், சிந்தை சலியா தெஞ்ஞான்றுந் திகழ வருள் வாய் செகதன்னே. திகம்பராய நம. (எகூ)

எங்கு நிறைந்தோ னெப்பொருளி னியல்புந் தனைப்பற் றுதவனென், துங்க முணர்த்து திகம்பரப்பேர்த் தூய சிவமா தயையேநீ, பொங்கு கூற்றந் தீமை குறீஇப் புரிதுன் பணுகா தெஞ்ஞான்றுந், திங்கள் முடியோன் பூசனைமுற் றிருத்தொண் டொருவாத் திடனருளே. (அ0)

அஷ்டமூர்த்தயே நம.

ஐந்து பூத முயிர் சுடர்க ளாமெண் மூர்த்தி களையியக் கும், அந்தண் மூர்த்தி மானெனுஞ்சீ ரட்ட மூர்த்தி சிவத யையே, யிந்து வதனத் துமையம்மை யிடனுர் கோலத் திறையெளியேன், சிந்தை யொருவாத் திறனருளிச் செல்ல லொழிப்பாய் செகதன்னே. (அக)

உஅ சிவதயை வணக்கம்.

அநேகாத்மநே நம.

ஒருவ னுபு மளப்பிலவா முயிர்க டொறுமன் னநேக னென, விரவு சிவமா தயையன்னே வேளே யெரித்துக் கூற்றுதைத்த, பரனம் மதன்செய் படரென்பாற் படா நலனு மக்கூற்றிறன், அருகு ருத நிலைமாண்பு மடியேற் கருள்வா னறைவாயே. சாத்விகாய நம. (அஉ)

அயன்மா லியற்கை யிராசததா மதமே யவைமேற் சாத்துவிகச், செயலா ரியற்கைச் சிவதயையே சிறியே நினையே பணிகின்றேன், உயலே வார் கதியற் றவர்த்துருவி யுதவுகிற்றி யடியேனவ், வியலா ரெவக்குங் கடையவனு மெனை முன் புரத்த னின்கடனே. (அ௩)

உயல் ஆர் கதி—உய்தலைப் பொருந்துதற்குரிய கதி. நிற்கு இயல்பாமென்றியையும். அவ்வியலார்—அக்கதியற்ற இயல்பினர்.

சுத்த விக்கிரகாய நம.

மூலப் பகுதி யில்லுருமான் முதலோர்க் களிக்கும் பரன்றாய்மை,சாலத் திகழ்பேரருளுருவன் முனென் சுத்த விக்கிரக வாலச் சிவமா தயையேயான் மனுதி களிற்செய் பாதகங்கள் போலப்பிறிதொன்றிலையன்னைபுகல்வேறிலைநீயருள்வாயே.

சாஸ்வதாய நம.

தத்த மாயு ளெல்லையரி தனைமுன் னேரைத் தனிலெலா டேக்க, லைத்தெஞ் ஞான்று நித்தியனுய் வயங்கு சாசு வத

சிவனே, உய்த்தன் பருக்கின் பருடயையேயுறுகட் பவஞ்சத் துலேயாதெற், பொத்த மலநீத் துய்வுறுமா புரிவாயனேநின் பொன்னருளே. கண்ட பரசவே நம. (அரு)

திருந்தார் திருந்தும் வகையொறுத்தல் செய்யுங் கண்ட பரசுசிவன், அருந்தே சுறுசீர்த் தயையேநீ யகலாதெனேச் சூழ்ந் தடர்வினையால், வருந்தா பத்தி னுழ்ந்தாற்ரு மையினு லினேயும் வகையனேத்தும், இரிந்தோ டறநீத் தருணெறிநின் றெளியே னுயுமான் பருள்வாயே. (அசு)

அஜாய நம.

பிறந்து பிறந்து வினேநுகர்மால் பிரமா திவர்தாய் வயிற் றுறல்போற், பிறந்தி டாதெவ் விதத்தெங்கும் பிறங்கு மசனுஞ் சிவதயையே, நிறைந்த விடமு முணச்செய்தாய் நிமலன் றனேயெற் சூழ்ந்திடர்செய், நிறைந்த விருளு முணச் செய்வாய் நீடு மொளிபெற் றுயவன்னே. (அஎ)

பாசவிமோசகாயநம.

கட்டுண் டிடுமான் மூதலர்மலக் கட்டை யவிழ்க்கும் வலியிலரக், கட்டி லானே யவிழ்ப்பனெனல் காட்டுபாச மோசகப்பேர்ச், சிட்ட விமல சிவதயையே தீய பலசெய் பதகனெனேச், சிட்ட நெறிசேர்ப் பரிதோநின் றிறலுக் கருளாய் செகதன்னே. மிருடாயநம (அஅ)

அருளே யேவேண் டன்பர்களின் பாரப் புரிவோ னெனு ம்பொருள்சார், மிருட நாம சிவதயையே விபுத ரெவர்க்கும்

சிவதயை வணக்கம்.

கெட்டருமவ், வரலை நீர்பச் சிலைதருவார் வயனு யருள்வான்
புரிநினை, துரிய நோக்க மெளியேனு முறுமா வருள்வா
யுலகன்னே. பசுபதயே நம. (அகூ)

பாசப் பிணியார் சுரர்நரர்முற் பற்பல் கோடி பசுக்களு
க்கும், பாச மிரித்தாள் பசுபதியாம் பரம சிவமா தயைய
ன்னே, ஈசன் பெயரோர் முறைகூறி யிறைஞ்சி நினைப்பா
ரிடர்முற்றும், ஈச னிரிப்பா னியக்குநினை யிறைஞ்சு கின்றே
னெளியேனே. தேவாய நம. (கூ0)

தேற்றன் பினர்பா லருளாடல் செய்பே ரொளிய
னெனுமியல்பு, சாற்று தேவ நாமசிவ தயையே பவஞ்ச
தாபமெலாம், பாற்று பரன்மெய் யன்புடையார் படர்தீர்ந்
துயச்செய் பண்பினனின், ஆற்ற லாலன் பில்லெளியே னல
க்கண் விலக்கி யருள்வாயே. மகாதேவாயநம. (கூக)

தேவ நாம முகமனுறத் தேவர்க் காங்காங் கியை முத
ன்மை, மேவ வருளு மாதேவ விமல சிவனர் தயையேநீ,
யாவு முணரு மிறையெளியே னியற்று பிழைநோக் காதரு
ள்வான், தாளி லறிவோர் சிறிநின்றித் தளரு மிடர்முன்
சாற்றுகவே. அவ்வியயாயநம. (கூஉ)

ஆக்கங் கேடின் பஞர்வினைச்சு ராதி வகைச்சீ வரையியக்கி,
ஆக்கங் கேடின் றொரேநிலைய னுமவ் வியய சிவதயையே,
நீக்க மின்றி ய[illegible]பானை நினையே னங்கோ தீயவினை, நீக்க
மில்லே னுளத்[illegible]பவ னிலவச் சலியா நிலையருளே.

பகநேத்ரபிதேநம.

தக்கன் மகபா தகங்கண்டுந் தவிரா துடன்சார் பானுவிழி,
நெக்கு விழப்பே தித்தபக நேத்ர பிதுவாஞ் சிவதயையே,
பொக்கமொழித்துச் சிவனடிசேர் புநிதா னந்தமூறலுனது,
தக்க வுதவி யாலலதெத் தாத்து மியலா தருள்வாயே.

அவ்வியக்தாயநம.

எங்கு நிறைந்தாங் காங்கிருந்து மியைபக் குவர்க்க லாலெனையர்க், கங்கு வெளிப்ப டாதமர்ந்தே யருளவ் விய த்த சிவதயையே, துங்க நிறைநின் பெருவெள்ளத் துளி யொன் ருன்மால் பிரமாதி, புங்க வரும்வாழ் கின்றனரென் புன்மை தீர்த்தின் பருளன்னே. (௬௫)

தக்ஷாத்வரஹராயநம.

மகங்க ளெவைக்கு முதல்சிவனென் வாய்மை யோர்ந் தும் வல்வினையால், அகங்கொ டக்கன் மகமழித்த தட்சாத் துவர வாசிவனுர், உகந்த தயைநிற் பணிகின்றே னுன்சே யடியேன் மாசொழித்துச், சுகஞ்செய் வதுதாய் கடனன் ருே துயர்தீர்த் தருள்வாய் தூநெறியே. (௬௬)

ஹராயநம.

ஊச லெனவா னிரயமுறு முயிரி னிளைப்பாற் றருட் செயலென், றேசொ லழிப்பாற் றாசிவன தினிய தயையே யென்னுளத்திற், பேசு நாவி லனவரதம் பிறைசேர் முடி யோன் றிருக்கோலம், தேசு நிறையுஞ் சிவநாமந் திகழ வரு ள்வாய் செகதன்னே. (௬௭)

சிவதயை வணக்கம்.

பூஷதந்தபிதே நம.

கேடு நோக்கா தவிநகைசயாற் கிடைத்துண் ணிரவி பற் றகர்த்தோன், பூட தந்த பிதுசிவன் றன் புனித தயைநிற் பணி கின்றேன், பீடு நிறைநின் வயத்தினனுய்ப் பிறங்கு பரம சிவன்ருனே, நாடி யடியே றுளத்திலங்கி நடலையொழிப் பான் நவில்வாயே. (௯அ)

இரவியின்பல்லைத்தகர்த்தவன் என்னும் பொருள்தரும் பூஷ தந்தபிதுவாகிய சிவனென்க பூஷன்—சூரியன்,பிது—பேதித்தவன்.

அவ்வியக்ராயநம.

தானேயெவர்க்கு மேனிலைய தலைவன் றனக்கு மேற்றலைவர் ஏனே ரொருவ ரில்லாதோ னெனுமெய் தேற்ற விதன்பொ ருளென், ருனு வறிவர் புகலவ்வி யக்கி ரப்பேர்ச் சிவதயை யே,நானேழையரிற்கடையனினைநமந்தின்புறு'மாநல்குதியே

அக்ரம்—தலைமை. வி அக்ரம்—விசேஷத்தலைமை. அ வி அக்ரம்— விசேஷத்தலைமையுள்ள தனக்குமேலாக ஒருதலைமையில்லாத முழு முதற்றலைமை.

சகஸ்ராக்ஷாயநம.

பல்கோ டியவண் டப்பகுதிப் பரவு மளப்பில் சீவர் செயல், ஒல்கா தொருங்கோ ரளப்பில்விழி யுடைய சகத்தி ராட்சசிவன், மல்கார் தயைநின் னனுச்சார்பின் வாழ்கின் ருர்மா லயன்முதலோர், அல்கா நினது திருநோக்கா லடி யே னுயுமா வருள்வாயே. (௧௦௦)

அளப்பில்விழி—சர்வஞ்ஞதை. அது, எல்லாவற்றையும் ஒருங் கேஅறியும் முற்றறிவுடைமை.

சகஸ்ரபதேநம.

அளப்பி லடியார்க் கருளவிரைந் தளப்பின் முறையாங் காங்குறுசிர், அளப்பி லருளே யடிகளென வவிருஞ் சகஸ்ர பதசிவன்றன், அளப்பி றயையே சேய்க்கன்னை யலதுண் டோமா சொழியவென, அளப்பி லருணீர் முழுக்கிநிறை பமுத மூட்டி யருளன்னே. (௧0௧)

அபவர்க்கப்பிரதாயநம.

எனை நலங்க ளெலாமளித்தே யிதன்மே லொன்றின் றெனும்வாய்மை, ஞான நெறிமோக் கந்தருமோர் நாதனபவர்க் கப்பிரத,மான சிவமா தயையேயென் மனத்தில் நாவிற் சிவவென்னும், மேன மனுநீங் காதென்றும் விளங்குநலனே யிழைவருளே. (௧0௨)

அனந்தாயநம.

அளவி லாத சீவரியல் பறிந்தாங் காங்கவ் வவர்க்கருள அளவி லுருக்கொண் டடுத்தருளு மனந்த சிவமா தயையேநீ அளவில் பிறப்புற் றினைந்தாற்று தலைந்தே னுடல்நீங் கவதி யெனும், அளவி னலஞ்செய் சிவநாம மகநா வுறுமாண் பருளன்னே. எனும்—இடைக்குறை. (௧0௩)

தாரகாயநம.

சீத பிராண வத்துரிமை திகழ்த்து பொருடா னெனவுணர்த்து,நாத நிறைதா ரகசிவத யாவே நாயேன் நடலையொரீஇ, ஏதமறமுக் காணத்தொண் டென்றும் புரிந்தீற் றினில்வேறு போத முருது சிவவிளக்கப் பொலிவே யருள்வாய் பூரணியே

திரிசுபர்ணப்பிரியாயநம.

திரிசு பன்ன மெனமறையுந் திகழ்த்திச் சாஞா னங்கிரியை,
உருவ வில்வத் தார்வநனி யுண்மை யுணர்த்து திரிசுபன்னப்,
பிரிய சிவமா தயையேநீ பிறவிக் கடலாழ்ந் துலைவாதை,
இரியு நிலையே நினைவணங்கு மெளியேற் கருள்வா னிரங்
குதியே. அத்துவிதானந்ததாயிநே நம. (௧௦௫)

விசிட்ட கேவ லாதியுப பதம்வேண் டாது தனிமிளிர்சீர்,
மிசைக்கொண் மாண்பிற் சுத்தநிலை விரவத் துவிதா னந்த
மெனு, இசைக்கு மோக்க தாயிசிவ னினிய தயையா மெம
தன்னே, அசைக்க வரிய மெய்யன்பே யடியேன் பெறுமா
வருள்வாயே. (௧௦௬)

விசிஷ்டாத்துவிதிகளாகிய வைஷ்ணவரும் கேவலாத்துவிதி
களாகிய மாயாவாதிகளும், மேற்கொண்ட அத்துவிதம் விசிஷ்டம்
கேவலம் என்னும் (உபபதம்) அடைமொழிகள்பெற்றே வழங்குகின்
றன. சைவசித்தாந்திகள் மேற்கொண்டுள்ள அத்துவிதம் என்னும்
சொல் அவ்வடைமொழி ஒன்றும்வேண்டாது தனித்துநின்றே விள
ங்குகின்றது. இதனால் சுத்தாத்துவிதமென்பதாம். சுத்தம் என்னும்
சொல் தன்னிடத்துவேறொன்றும் கலவாத தனி என்னும் பொருள
தாம். இச்சுத்தாத்துவிதமே வேதவேதாந்தங்களாற் கூறப்படுகின்
றது. இதனை, யசுர்வேதமண்டல ப்ராஹ்மணோபநிடதம் "தந்
மநோ விலயம் யாதி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம் தல்லயாத் சுத்தாத்
வைதஸித்தி: பேதாபாவாத் ஏததேவ பரமதத்வம்" இதன்பொருள்

அதனிடத்தில் (சிவத்தினிடத்தில்) மனம் விலயத்தையடைகிறது. விலயம்—விசேஷஒடுக்கம். அது விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலும் மேலானபதமாம் அதில் ஒடுங்குதலால் (அது) சுத்தாத்வைத சித்தியாம்(இருளொளிபோற்) பேதமின்மையால் இதுவே மேலான உண்மைப் பொருளாம்; என்னுமுண்மையாற்காண்க. ஆனந்ததாயீ—ஆனந்தத்தைக்கொடுப்பவன். ஆத்மதத்வாதிபதயேநம.

பூதமைந்து பொறியைந்து புலன்களைந்து வாக்பாதம், ஆதியைந்து நாற்கரணமாய வான்ம தத்துவங்கள், போத வியக்கு முழுமுதன்மைப் புநித சிவமா தயையன்னே, எதநெறி சாய்த் தருணெறியே யிலக்கும் விறன்மிக் கருள்வாயே.

இவ்விருபத்துநான்கும் ஆத்மதத்வம் என்பபடும். இவை ம்ாயாவாதிகளும் வைஷ்ணவர்களும் மேற்கொண்டனவே.

வித்யாதத்வாதிபதயேநம.

காலநியதி கலைராகம் வித்தை யிவைகஞ் சுகமாக்கொள்
மேல புருடன் மாயையெனும் வித்தியாதத் துவமேழும்
ஏல வியக்கு முழுமுதன்மை யீச தயையே யெளியேற்கு
நீலகளத்த னுளத்தென்று நிலவுநிலைதந் தருள்வாயே.(கo அ)

காலம் நியதி கலை ராகம் வித்தை புருடன் மாயை இவ்வேழும் வித்தியா தத்துவங்களெனப்படும். இதனை சுவேதாசுவதா வேதாந்தய் விளக்குகின்றது. "காலஸ்வபாவோ நியதிர் யதிரிச்சா பூதாநி யோநிஃ புருஷ இதிசிந்த்யம்" என்னுமந்திரத்தாற்காண்க.

சிவதத்வாதிபதயேநம,

சுத்த வித்தை மகேசநடுத் துலங்குசாதாக் கியமதன்மேற்
சத்தி சிவமைந் தாயசிவ தத்துவாதி பதிசிவனை, நத்தன் பரு
க்கா ரருள்புரிவா னவிற்று தயையே நயந்தருள்வாய்,
மெய்த்தண் சைவ நெறிமகிமை விளக்கி நிறுவு மிகுவிறலே.

சுத்தவித்தை மகேசம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என்னும் இவ்வைந்தும் சிவதத்துவம்எனப்படும். இதனைப், பிருகத்சாபாலவேதாந்தம், "சிவஞ்சக்திஞ்ச சாதாக்யமீசம் வித்யாக்யமேவச, என்னும் மந்திரத்தால் விளக்குகின்றது.

சட்த்ரிம்ஸத்தத்வாசநாயநம.

வகைமூன் றாய்முப் பானாறாய் மலர்தத் துவங்களெல்
லாங்கீழ்த், தொகையா தனமா யமைதரமேற் றுலங்குபரம
சிவதயையே, அகமே பிரமமென் றிறுமாந் தறிவி லாரை
மருட்டுறுவஞ், சகர்தி தொழித்தெங் கணுஞ்சைவந் தழை
யப் புரிதொண் டருளன்னே. (௧௧௦)

இம்முப்பத்தாறுமே, வேதவேதாந்தாதி மெய்ந்நூல்களாற் கூறப்படும் தத்துவ வரிசைகளாம். இவை, தனக்கு ஆசனமாயடங்கி நிற்க இவற்றைக்கடந்து நிற்போன் பரமசிவனொருவனே. சிவனருளால்இத்தத்துவங்களைக்கடந்து சென்றுதிருவடிப்பேறு பெறுவோர் சித்தாந்த சைவர்களே. இதனாலிவர்கள்(௩௬) படியுங்கடந்தவராவர். மாயாவாதிகள், ஆத்மதத்துவம் (௨௪-ம்) அதன்மேற்பிரகிருதிமாயையும் நாமல்லேமெனக்கழித்துப் புருடனையே பிரமமெனப்பற்றி நாம்

பிரமமென்பவர்களே. அதனுல் அவர்கள் (௨௫) படிமட்டும் கடந்து அம்மட்டிலேயே களிப்புற்று நிற்பவர்களே. இதனை, " ஆகின்ற தொண்ணூறொடாறும் பொதுவென்ப, ஆகின்ற வாறா றருஞ்சைவர் தத்துவம், ஆகின்ற நாலேழ்வே தாந்திமா யாவாதிக், காகின்ற வையைந் தறுநான்கு வைணவர்க்கே." என்னுந்திருமந்திரத்தாற்காண்க. சிலமாயாவாதிகள் இவ்வுண்மையும் நோக்காது மேற்கூறிய (௨௫) தத்துவங்களில் ஒன்றையாவது கடக்குமாற்றலின்றி நாங்களே பிரமமென்று வாய்மதம்பேசி எங்களுக்கும் (௩௬) தத்துவமுண்டு, அவை முற்கூறிய (௨௪ம்) வாயுக்கள் பத்தும் அவிச்சையும் சீவனு மென்கின்றனர். ௧௰வாயுக்கள் பஞ்சபூதங்களிலொன்ருகிய வாயு பூதத்திலடங்கும். அவிச்சை பிரகிருதியிலடங்கும். சீவன் இவற்றைக்கடந்து மேற்செல்வோன். ஆதலால் அவைகள் அம்மாயாவாதிகள், சைவர் (௩௬) கூறுகின்ருர்களே என்று தாமாகக் கற்பித்துக்கொண்டனவேயாம் ஆகவே மேற்கூறிய (௨௪) (௭) (௫) ஆகிய மூவகை முப்பத்தாறு தத்துவங்களே சுருதி சம்மதமென்பது காண்க.

சாம்பபரமேச்வராயநம.

ஓம்பு பலர்க்கு மாட்சிதரீஇ யொருங்காள் சத்தி யுடனிலவுஞ்,சாம்ப பரமே சுவரசிவ தயையே நினைப்போற் றிதுநவின்ருேர், ஆம்பன் னலங்க ளெலாம்வாய்ப்ப வாயு ணீடவாழ்ந்தீற்றில்,தேம்பொன் மலர்ச்சே வடிநிழல்சேர் திறனே யருள்வாய் செகதன்னே.

சிவதயை வணக்கம்
முற்றிற்று.

சிவநாம வணக்கம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨	௧௯	களிறு	களிறு
௪	௫	பிறறி	பிறரி
௬	௯	நோக்கி	நோக்கி
௯	௧௧	உன்வச	உன்வச
௧௨	௨	வேண்ணீ	வெண்ணீ

சிவதயை வணக்கம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௨	௧௦	செய்கேீ	செய்கேனீ
௧௪	௨௦	செல்லர	செல்லா
௨௧	௮	பகைச	பகை
௨௭	௩	பரல்	பால்
௨௮	௧௦	ரெவக்கும்	ரெவர்க்கும்
௬	௧௧	சாஸ்வ	சாச்வ

பிரமோதூதஸு ஆவணிமீ 1உ